

Ο θίασος από το έργο της 25ης Μαρτίου "Ο Θάνατος του Καραϊσκάκη" μαζί με συμμαθητές, τον Διευθυντή Κονά και καθηγητές Λιούρη και Θεοδωρόπουλο.

Ο σχολικός θίασος, από την παράσταση της 25ης Μαρτίου «Ο Θάνατος του Καραϊσκάκη». Μαζί ο Διευθυντής Θ. Κονάς, ο Φιλολόγος Καθηγητής Λιούρης και ο Γυμναστής Θεοδωρόπουλος.

ΑΜΠΕΤΕΙΟΣ ΣΧΟΛΗ
Απρ. 1962
ΑΓ. ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ/ΣΙΝΑ

Κυριακή του Πάσχα από την εκδρομή στο Σινά 1962 με τον Αρχιεπίσκοπο Σιναίου Πορφύριο.

Κ Α Δ Μ Ο Σ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΑΜΕΤΕΙΟΥ ΣΧΟΛΗΣ

ΔΟΥΛΙΑΙΟΥ 26, ΑΘΗΝΑ 11521,
www.ambetios.gr , ambetios@ambetios.gr

ΤΕΥΧΟΣ
2/2015

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ :

Νικόλαος Βαδής, vadisnikolas@gmail.com

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ :

Αρχισυντάκτης :

Ευάγγελος Πεζάς, evanpezas@gmail.com

Μέλη :

Νικόλαος Βαδής, vadisnikolas@gmail.com

Καίτη Μπαραμίλη, kmpara@gmail.com

Δημήτρης Πιερής, dpieris@gmail.com

Σύμβουλος Έκδοσης :

Μαρία Αδαμαντίδου, marouli1@gmail.com

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΓΩΓΗ :

Αντώνης Πατρινός, patrinos@ath.forthnet.gr

ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

- Μαρία Αδαμαντίδου, marouli1@gmail.com
- Νικόλαος Βαδής, vadisnikolas@gmail.com
- Νανά Ευσταθιάδου, anpapavasiliou@yahoo.gr
- Αχιλλέας Λαζαρίδης
- Πλάτων Μπαγάνης
- Καίτη Μπαραμίλη, kmpara@gmail.com
- Λάμπρος Μπενοβίας
- Ρήγας Πάντος, rpantos@gmail.com
- Λάκης Πεζάς, evanpezas@gmail.com
- Μίμης Πιερής, dpieris@gmail.com
- Χρήστος Χριστοφόρου, cschristoforou@sympatico.ca

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

♦ Δυο Λόγια από τον Πρόεδρο, <i>γράφει ο Νικόλαος Βαδής</i>	4
♦ Ο Χαιρετισμός του Αρχισυντάκτη, <i>γράφει ο Λάκης Πεζάς</i>	5
♦ Το Σκίτσο του Κάδμου, <i>ζωγράφισε ο Αχιλλέας Λαζαρίδης</i>	6
♦ Το Χρονογράφημα Κάδμου, <i>γράφει ο Λάκης Πεζάς</i>	6
♦ Αναμνήσεις από την Αμπετείο, <i>γράφει ο Μίμης Πιερής</i>	8
♦ Αναμνήσεις από την Μαθητική Ζωή, <i>γράφει ο Χρήστος Χριστοφόρου</i>	10
♦ Κατόπιν Ωριμού Σκέψεως, <i>γράφει η Μαρία Αδαμαντίδου</i>	12
♦ Αιγυπτιώτικα Ανέκδοτα, Ψυχαγωγία, Σπαζοκεφαλιές, <i>έγραψε ο Πλάτων Μπαγάνης</i>	14
♦ Στην Μνήμη ενός Φίλου Αμπετεϊανού, <i>γράφει ο Ρήγας Πάντος</i>	15
♦ Θεματικά Ενθυμήματα από τα Αιγυπτιώτικα Αγαπήματα, <i>γράφει ο Λάμπρος Μπενοβίας</i>	16
♦ Θέμα : Ελληνική Παράδοση, <i>γράφει η Καίτη Μπαραμίλη</i>	18
♦ Βιβλία/Εκδόσεις Αμπετεϊανών, <i>γράφει η Νανά Ευσταθιάδου</i>	20
♦ Πρακτικά Γενικής Συνέλευσης	22
♦ Άρθρο για την Αρχιεπισκοπή Μονής Σινά, <i>επιμελείται ο Νικόλαος Βαδής</i>	25
♦ Newsbit— Αμπετεϊανοί εν Δράσει	26
♦ Ανακοινώσεις, Νέα και Πολιτιστικές Εκδηλώσεις του Συλλόγου μας	26
♦ Αμπετεϊανοί που μας Άφησαν	27
♦ Οι Αναγνώστες μας Γράφουν	27
♦ Προσφορές για τους Αιγυπτιώτες	28

Ο ΚΑΔΜΟΣ φέρει μόνο ενυπόγραφα άρθρα συνεργατών που φέρουν οι ίδιοι την ευθύνη για αυτά που γράφουν.

Κάδμος

Δυο Λόγια από τον Πρόεδρο

.....γράφει ο Νικόλαος Βαδής, απόφοιτος 1963

Λαμβάνοντας υπόψη τις ευμενείς κριτικές που είχαμε μέχρι σήμερα (αφότου πρωτοεκδόθηκε το παραδοσιακό μας περιοδικό) διαπιστώνουμε ότι όσος χρόνος και αν πέρασε, ο Κάδμος ακόμα δεν γέρασε. Ίσως επειδή δίνουμε μια πιο καθαρή εικόνα παντού... με τον γνωστικό σπλιισμό του νου... χωρίς να αφήνουμε την σκέψη μας να μουδιάζει, ιδίως εκεί που η βαρετή ρουτίνα την ζωή μας άσκοπα αδειάζει.

Δουλεύουμε μέχρι εκεί που μπορούμε να ιδανικεύουμε τα όσα στη ζωή μας δένουμε... Αξιολογώντας μνήμες από ένα αιγυπτιακό παρελθόν που δεν παύει να γίνεται ιστορικό παρόν!

Με την νέα μας έκδοση συνεχίζουμε πιστεύοντας πως όλο και κάτι πληρέστερο προσεγγίζουμε (επιτελώντας ένα έργο καθαρώς δημιουργικό, άλλοτε μορφωτικό και άλλοτε ψυχαγωγικό).

Γνωρίζοντας σε ποια πραγματικότητα ζούμε και κάνοντας πάντα ό,τι μπορούμε, επ' ευκαιρία του Πάσχα ας ευχηθούμε προς τον καθένα υγεία και ευτυχία και ό,τι το καλύτερο, ελπίζοντας με την βοήθεια του Αναστάσιου Σωτήρος όλα να πάνε καλά και να εξελίσσονται λυτρωτικά, επιδιώκοντας τα αυτονόητα και τα αυθύπαρκτα αγαθά της ηθικής ζωής, πέρα από τα αδιανόητα προβλήματα και τα οδυνηρά της εποχής.

Ένα μεγάλο ευχαριστώ προς το αναγνωστικό μας κοινό που καθώς θετικά μας κρίνει, συνεχώς μας ενθαρρύνει. Ιδιαίτερες ευχαριστίες οφείλουμε προς τον κο Τάκη Σφακιανόπουλο για την όλη προσφορά του, ενημερώνοντας συγχρόνως πως λόγω προσωπικών του υποχρεώσεων, παραιτήθηκε από την αρχισυνταξία. Στην θέση του το Δ.Σ. διόρισε τον κύριο Λάκη Πεζά, Γενικό Γραμματέα του Συλλόγου. Του ευχόμεθα το έργο του να στεφθεί με πλήρη επιτυχία.

Γίνονται προσπάθειες για να εκδίδεται σε έντυπη μορφή ένας περιορισμένος αριθμός τευχών του Κάδμου που θα διανέμονται δωρεάν σε όσους δεν έχουν πρόσβαση στα σύγχρονα μέσα μαζικής ενημέρωσης (και στον ηλεκτρονικό τύπο).

Τέλος ευχαριστούμε τον Αρχιεπίσκοπο Σινά και Ραΐθους κ.κ. Δαμιανό που αδιάκοπα μεριμνά για την ενημερωτικότερη έκδοση και την αποδοτικότερη διάδοση του Κάδμου!

Ο Χαιρετισμός του Αρχισυντάκτη

.....γράφει ο Λάκης Πεζάς

Είναι μεγάλη τιμή για μένα και ιδιαίτερη χαρά να αποδεκτώ την απόφαση του Δ.Σ. του Συλλόγου μας και να αναλάβω την αρχισυνταξία του ψηφιακού περιοδικού μας μετά την απόφαση του φίλου Αμπετειανού Τάκη Σφακιανόπουλου να παραιτηθεί λόγω φόρτου εργασίας και προσωπικών αιτιών. Ο Τάκης με τον Αντώνη Πατρινό, τον εκδότη μας Νίκο Βαδή και όλη την συντακτική ομάδα του Κάδμου, την Καίτη, τον Μίμη και μένα, δουλέψαμε σκληρά και ομαδικά και βγάλαμε ένα περιοδικό άξιο της ιστορίας του. Ο Τάκης και οι μοναδικές του ικανότητες στην οργάνωση και στο “project management” θα μας λείψουν πάρα πολύ και είναι ένα ζευγάρι παπούτσια, αυτά του Τάκη, που εγώ δεν θα μπορέσω ποτέ να γεμίσω.

Αλλά σας υπόσχομαι ότι θα προσπαθήσω!

Το δεύτερο τεύχος του “νέου” Κάδμου σας παρουσιάζουμε σήμερα.

Ο πρόεδρος και εκδότης μας έστειλε τον χαιρετισμό του από το ωραίο Κάιρο όπου ακόμα πηγαινοέρχεται για να καλύψει τις αμέτρητες ανάγκες που έχει η Σχολή μας και τις ευθύνες του ως διαχειριστικός διευθυντής και μέλος της Εφορείας Αμπετείου Σχολής. Όπως κάθε τι που βγαίνει από την πένα του Νικόλα Βαδή, λίγες λέξεις, αλλά γεμάτες νόημα, αγάπη για όλους τους Αιγυπτιώτες και σέβας σ’αυτούς που υπηρετούν και προωθούν την Ελληνο-Αιγυπτιακή φιλία. Τα συγχαρητήριά μας στον Πρόεδρό μας για την επανεκλογή του στην θέση του Β’ Αντιπροέδρου του Συνδέσμου Αιγυπτιωτών Ελλήνων, και επίσης τα συγχαρητήριά μας σε όλα τα μέλη του Δ.Σ. Καλή επιτυχία στο έργο τους.

Είχα ζητήσει από τον Ρήγα Πάντο, τον γιο του αξέχαστου φίλου μας Γιώργου και εγγονό του οικογενειακού μας φίλου και δικηγόρου στο Κάιρο, Ρήγα, να γράψει κάτι για τον πατέρα του και το συγκινητικό και γεμάτο αγάπη κείμενό του δημοσιεύουμε σήμερα. Θα σας συγκινήσει. Το κείμενο έγραψε ο Ρήγας στα Αγγλικά και το μετάφρασε στα Ελληνικά ο Άρης Μαζαράκης, τον οποίον ευχαριστούμε θερμά.

Η παιδική μου φίλη Νανά Ευσταθιάδου, κόρη του αξέχαστου Καϊρινού δημοσιογράφου και πολύ καλού φίλου μου Τάκη Ευσταθιάδη μας περιγράφει τις εντυπώσεις της από το βιβλίο της Μαρίας Αδαμαντίδου “Ελληνικός Περίπατος στο Κάιρο”. Πολύ ταλέντο φίλοι μου από τις δύο Καϊρινές μας literati! Καμαρώστε τις! Το βιβλίο της Μαρίας, την τρίτη έκδοση, θα το βρείτε στον Σύνδεσμο Αιγυπτιωτών Ελλήνων, με την υπενθύμιση ότι τα έσοδα πηγαίνουν στην Ελληνική Κοινότητα Καϊρου και στον Σύνδεσμο Αιγυπτιωτών Ελλήνων. Μπράβο, Μαρία!

Χαίρομαι ιδιαίτερα σήμερα να σας ανακοινώσω ότι η πολυτάλαντη και αγαπητή σε όλους μας Μαρία Αδαμαντίδου δέχτηκε την θέση της συμβούλου έκδοσης του περιοδικού μας. Το εξαιρετικά ενδιαφέρον άρθρο της Μαρίας για τους Έλληνες στο “Conservatoire de Musique” του Ignace Tiegeman στο Κάιρο που μας πρότεινε, το αποδεχτήκαμε αμέσως και είμαι σίγουρος ότι θα το απολαύσετε. Η συνάδελφος στην συντακτική επιτροπή, Καίτη Μπαρραμίλη, γράφει, με ωραιότατες φωτογραφίες, για τους παραδοσιακούς χορούς του τόπου μας. Πρέπει να την δείτε και να τους χορεύει...είναι απίθανη!!

Οι αναμνήσεις από την Αμπέτσιο του φίλου μας Μίμη Πιερή με ωραίες φωτογραφίες από γυμναστικές επιδείξεις στο Στάδιο θα σας θυμίσουν τι μπορούσαμε να κάνουμε τότε και δεν...μπορούμε πλέον, τουλάχιστον εγώ! Αναμνήσεις από την Αμπέτσιο μιας άλλης εποχής, αυτή των δεκαετιών του '40 και '50 μας φέρνει ο Χρήστος Χριστοφόρου από τον Καναδά και τον ευχαριστούμε πάρα πολύ. Πολύ θα θέλαμε να διαβάσουμε τις αναμνήσεις σας από την ζωή σας στο Κάιρο και την Αμπέτσιο, αγαπητοί μας φίλοι στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Μην ξεχνάτε ποτέ ότι ο λόγος που αποφασίσαμε την επανέκδοση του Κάδμου είναι και για να μαζεύουμε αναμνήσεις δικές σας και να τις μοιραζόμαστε μεταξύ μας.

Η πλούσια αυτή ύλη συνοδεύει τις καθιερωμένες στήλες του ψηφιακού μας περιοδικού, όπως το σκίτσο του Κάδμου, κλασικό σκίτσο του Λαζαρίδη, η στήλη της Αμπετείου από τον καθηγητή κύριο Λάμπρο Μπενοβία, την στήλη της Μονής της Αγίας Αικατερίνης με επιμέλεια του Νίκου Βαδή, το Χρονογράφημα του Κάδμου από τον αρχισυντάκτη, τα νέα, οι εκδηλώσεις και πολιτιστικά του Συλλόγου μας με επιμέλεια Μίμη Πιερή, η στήλη των αναγνωστών μας -- και εδώ έχουμε όλοι ένα παράπονο: δεν μας γράφετε και θέλουμε να διαβάζουμε την γνώμη σας. Εκτάκτως σ’αυτό το τεύχος, τα πρακτικά της Γενικής μας Συνέλευσης του Ιανουαρίου. Καλό διάβασμα και περιμένουμε εντυπώσεις και σχόλια !

Το Σκίτσο του Κάδμου (1956)

.....από τον Αχιλλέα Λαζαρίδη

“Salon Konas” Coiffeur Diplome de Paris

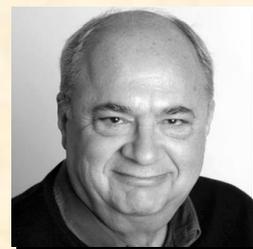
Ένα σκίτσο χωρίς λόγια για να απαθανατίσει τις αναμνήσεις και εμπειρίες όσων κάθισαν στα θρανία της Αμπετείου Σχολής Καΐρου στις δεκαετίες του 50 και 60 του περασμένου αιώνα.

Το Χρονογράφημα του Κάδμου

.....γράφει ο Λάκης Πεζάς

Rock ‘n’ Roll....η δική μας αλλαγή

(συνέχεια από το προηγούμενο τεύχος)

Η θεία Νούλα με κοίταξε καλά-καλά και με ρώτησε: «Θέλεις μια κιθάρα και για να καταλάβω καλά παπούτσια από ...μπλε σουέντ?»

Η θεία Νούλα ήταν και νονά μου, αδελφή του μπαμπά, και με λάτρευε. Ο μπαμπάς είχε 5 αδέρφια και ήταν ο μόνος που είχε κάνει οικογένεια, η μαμά ήταν μοναχοκόρη και εγώ το μόνο παιδί σε όλη την οικογένεια. Ούτε αδέρφια, ούτε ξαδέλφια! Ό,τι ήθελα το είχα, ό,τι ζητούσα ήταν διαταγή. Αν αυτό δεν σας λέει τίποτα, αγαπητοί μου αναγνώστες, σας διαβεβαιώ ότι είναι ο χειρότερος τρόπος να μεγαλώσεις ένα παιδί. Ήμουν κακομαθημένος, απαιτητικός και αλαζόνας, τρεις από τους λόγους που ο κ. Κονάς ζήτησε από τους γονείς μου, μετά που τελείωσα την Β΄ Γυμνασίου να με πάρουν από την Αμπέττειο. Δεν μπορούσε ούτε να με «σπάσει», ούτε να με ανεχτεί όπως ήμουν. "Μου χαλάει την τάξη", είχε πει στην μαμά. Αλλά αυτό είναι μια άλλη ιστορία, ένα άλλο χρονογράφημα.

Η νονά μου με ξανακοίταξε : «Τι τα θέλεις Λάκη μου τα παπούτσια από μπλε σουέντ?» Τι τα θέλω... «my blue suede shoes?»... Hello!

Ο Έλβις είχε μπει για καλά στη ζωή μου, στη ζωή μας, στη ζωή όλου του κόσμου. Τα τραγούδια του γίνονταν παγκόσμιες επιτυχίες. Το Billboard, το περιοδικό που κατέγραφε τις πωλήσεις των δίσκων, γέμιζε από Έλβις. Το 1956 Νο 1 επιτυχία το “Heartburn Hotel”, Νο 2 το “All shook up”, και οι επιτυχίες ερχόντουσαν η μία μετά την άλλη. Δεν υπήρχε πάρτι στο Κάιρο, την Αλεξάνδρεια, την Ηλιούπολη, σε όλη την Αίγυπτο, την Ευρώπη και βέβαια την Αμερική που να μην παιζόταν η μία επιτυχία του Έλβις μετά την άλλη. Στις συναυλίες του, γεγονός της ημέρας, έκλαιγε και ούρλιαζε η πιτσιρικαρία, οι τηλεοπτικές του εμφανίσεις σπάγανε τις μετρήσεις της Νήλ-σεν. Τα βήματα και τα κουνήματά του όταν τραγουδούσε ξετρέλαιναν τα κορίτσια. Τα κινηματογραφικά του έργα, εκτός από το “Jailhouse Rock”, χαζά τα περισσότερα, έκοβαν χιλιάδες, εκατομμύρια εισιτήρια. Όπου και να πήγαινε τον ακολουθούσαν δεκάδες φωτογράφοι, ήταν ο πιο διάσημος άνθρωπος του κόσμου. Ο βασιλιάς! Ο κόσμος μας άλλαξε με τον Έλβις και ήταν ένα μυστήριο, αλήθεια, πώς ένας νεαρός Αμερικάνος, από την πιο φτωχή και οπισθοδρομική Αμερική του Νότου, το Μισισιπί, γιος ενός περιστασιακού πότε χωριάτη, πότε νταλικέρη πατέρα κατόρθωσε να φέρει αυτήν την πραγματική παγκόσμια πολιτιστική επανάσταση. Και όμως! Ήταν το πρώτο παγκόσμιο είδωλο. “The King”.

Αλλά τι άλλαξε στην δική μας, μικρή μεσοαστική κοινωνία του Καΐρου; Τα μαλλιά «μπούκλωσαν», τρελαινόταν ο κ. Κονάς με τους μιμητές του Έλβις στην Αμπέτειο, οι φαβορίτες μάκρυναν και τα παντελόνια στένεψαν κι άλλο. Τα πουκάμισα άλλαξαν χρώμα: από άσπρα και μπλε έγιναν μαύρα, ροζ, μοβ, φούξια, όλα τα αγαπημένα χρώματα του Έλβις. Τα πάνω-πάνω κουμπιά βγήκαν από τις κουμπότρυπες και οι γιακάδες πίσω υψώθηκαν και κάλυπταν όλο τον λαιμό. Γίναμε όλοι πιο ευέξαπτοι μεταξύ μας, έτοιμοι για καυγά...

*"If you're looking for trouble,
you came to the right place,
if you're looking for trouble,
just look right in my face,
I was born standing up and talking back."*

Δηλαδή: Μη μου τους κύκλους τάραττε, «daddy-o»!

Ο Έλβις άρεσε περισσότερο βέβαια στα κορίτσια. Για μας ήταν κάτι διαφορετικό, κάτι εξωτικό και όπως οι μεγαλύτεροι μας στον James Dean ή στον Marlo Brando, έτσι θέλαμε κι εμείς να μοιάσουμε στο είδωλο της εποχής. Δύσκολο, γιατί ο Έλβις ήταν μοναδικός. Παρ' όλη την επανάσταση που είχε ξεκινήσει, ήταν κατά βάθος ένα καλό, σοβαρό παιδί που λάτρευε την μητέρα του, σεβόταν τους μεγαλύτερους του και φερόταν ευγενικά και φιλικά σε όλους. Μόνο όταν έπιανε το μικρόφωνο να τραγουδήσει γινόταν έξαλλος και επικίνδυνα σεξουαλικός, κόκκινο πανί για τους μικροαστούς της συντηρητικής κοινωνίας του '50, στην Αμερική, την Ευρώπη, αλλά και στο Κάιρο, παντού.

Εμείς βέβαια στο Κάιρο, στα τέλη της δεκαετίας του '50 --τα τελευταία ωραία χρόνια της Αιγύπτου για μας-- δεν είχαμε ούτε τον καιρό, ούτε την όρεξη να εμβαθύνουμε στο φαινόμενο Έλβις. Αφού άρεσε στα κορίτσια, άρεσε και σε μας. Έλβις θέλανε τα κορίτσια στα πάρτι μας, Έλβις έπαιζε το πικάπ.

Εμένα προσωπικά ο Έλβις μου άρεσε και για έναν άλλο λόγο και εξηγούμαι. Θυμάστε πόσο δύσκολο ήταν, σε ένα πάρτι όταν έβλεπες μια κοπέλα που σου άρεσε, δεν την ήξερες και ήθελες να την πλησιάσεις και να γνωριστείτε; Πριν τον Έλβις, με τις βλακειές που ακούγαμε τότε, τύπου «Ciao, ciao bambina», «Diana» και «C'est écrit dans le ciel», η κοπέλα καθόταν στην καρέκλα της, άκουγε την μουσική και μιλούσε με την ή τις φίλες της. Με τον Έλβις, άκουγε την μουσική και χοροπηδούσε πάνω στην καρέκλα της, ήταν έτοιμη για χορό. Πήγαινες, άπλωνες το χέρι σου και εκείνη σηκωνόταν αμέσως. Τρία «rock and roll» του Έλβις, όπως «Jailhouse Rock», «Don't be Cruel» και «That's all right» και η κοπέλα, ξετρελαμένη από τα τραγούδια και εξουθενωμένη από τον χορό, αφηνόταν στα έμπειρα και "έτοιμα" χέρια σου και στο επόμενο μπλουζ του Έλβις, στο "It's Now or Never" ή "Love me Tender", είχατε γίνει ήδη... "κολλητοί"! Το μετά εξαρτώταν από σένα, βέβαια, αλλά ο Έλβις είχε κάνει το θαύμα του. Ο πάγος είχε σπάσει και μια καινούργια γνωριμία γινόταν ένα ωραίο φλερτ. "Τρία ροκ-δύο μπλουζ", το σύστημα δούλευε πάντα.

Μεγάλε Έλβις, από το Μέμφις του Τενεσί, πού να ξέρεις εσύ, ότι ένας Έλληνας πιτσιρικάς από την Ηλιούπολη του Καΐρου, σε είχε κάνει.... «σύστημα!»... Αθάνατη Ελλάδα!

Ο Λάκης Πεζάς ήταν στην Αμπέτειο την 1^η και 2^α Γυμνασίω 1957-1959 και αποφοίτησε από τη Μελαχροίνειο Σχολή στην Ηλιούπολη το 1963.

Αναμνήσεις από την Αμπέτσιο

Πως να ξεχάσω.....

....γράφει ο Μίμης Πιερίης

Γεννήθηκα στην Ηλιούπολη και ξεκίνησα την μαθητική μου εκπαίδευση στην Μελαχροίνιο Σχολή το 1950 με δασκάλα την κ. Κωνσταντάκη για τις δύο πρώτες μου τάξεις Δημοτικού. Με λύπη όλων των συμμαθητών και συμμαθητριών, από ό,τι θυμάμαι, με δάκρυα στα μάτια, την αποχαιρέτισαμε, μετά τις σχολικές μας επιδείξεις, λόγω μετανάστευσής της στη Αυστραλία.

Στην Γ΄ Δημοτικού μας ανέλαβε ο δάσκαλος κ. Κοσβής, που με τον τρόπο του, μας έκανε γρήγορα να τον αγαπήσουμε και με την άξια διδασχή του, να κατανοούμε γρήγορα τα μαθήματα και με ευκολία να περάσουμε την τάξη.

Ιούλιος 1952: Μετακομίζουμε οικογενειακώς από την Ηλιούπολη στο Κάιρο και ο πατέρας μου με εγγράφει στην Αμπέτσιο Σχολή, αλλά σε συνεννόηση με τον κ. Κονά, πάλι στην Γ΄ Δημοτικού και όχι στην Τετάρτη, λόγω ηλικίας. Ήμουν μόνο 8 ετών και όχι 9 ετών, όπως θα έπρεπε.

1^η Οκτωβρίου 1952, περνώ με θαυμασμό και περιέργεια την κεντρική σιδερένια πόρτα εισόδου της Αμπετείου Σχολής, στην Sharga Fouad και μετά τον αγιασμό οδηγούμεθα στις τάξεις μας, ανεβαίνοντας τα ξύλινα σκαλοπάτια μέχρι τον 2ο όροφο, όπου περίμενε να μας υποδεχθεί ο δάσκαλός μας κ. Στελλάκης.

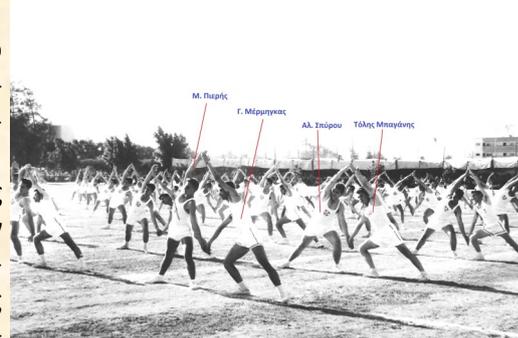
Ένας σχολικός χρόνος περνά με μαθήματα, ωδική με το βιολί του κ. Στεφάτου, κινηματογράφο σε ειδική αίθουσα του σχολείου μας, βλέποντας ταινίες Χοντρού-Λιγνού, Peter Smith, cartoons, και ό,τι άλλο επιτρεπτό της ηλικίας μας, μία φορά την εβδομάδα και με ψυχαγωγικές και εκπαιδευτικές εκδρομές.

Την Δ΄ και Ε΄ τάξη την πραγματοποιούμε στα ίδια κτίρια της Αμπετείου της Sharga Fouad, με τον αλήστου μνήμης *Δάσκαλο* Βασιλή Καλαμπαλίκη (προσωπικής μου εκτίμησης.) Την ΣΤ΄ τάξη όμως, όπου για χρόνια ακούγαμε, ξεκινούμε το σχολικό έτος 1955-1956 στο νεόδμητο κτίριο της Αμπετείου Σχολής, στην περιοχή Demerdash μεταξύ Καΐρου και Ηλιουπόλεως.

Πώς να ξεχάσω το μοντέρνο και επιβλητικό κτίριο, με τις σε δύο ορόφους ηλιόλουστες αίθουσες, που προορίζονται για τάξεις, το Αμφιθέατρο, το πλήρες χημικών οργάνων για πειράματα, την αίθουσα χημείου, το κλειστό γυμναστήριο όπου μέσα σε αυτό και βεβαίως στην αυλή του σχολείου μας οι γυμναστές μας -- χρονολογικά, Αγγελόπουλος (1956), Αποστόλου (1957), Παπαδόγιαννης (1958 και 1959) και κατόπιν ο Κώστας Θεοδωρόπουλος (1960) και για 35 χρόνια θητείας στην Αμπέτσιο -- ανέλαβαν την σωματική μας διάπλαση αλλά και τις αθλητικές μας επιλογές στίβο, μπάσκετ, βόλεϋ, σύμφωνα με τις κρίσεις τους για καλύτερα αποτελέσματα. Δεν ξεχνώ επίσης, τις εξαιρετικές γυμναστικές επιδείξεις που πραγματοποιούσαμε στο ελληνικό στάδιο με βάση την σουηδική γυμναστική αλλά και τις ενόργανες ασκήσεις, με την επιμέλεια του γυμναστού μας, Κώστα Θεοδωρόπουλου.

Πώς να ξεχάσω το θέατρο του σχολείου μας, με τις σταθερές πολυθρόνες του, τόσο της πλατείας όσο και του «balcon», όπου σε αυτές απολάμβαναν οι μαθητές, οι γονείς των μαθητών και φίλοι, τις θεατρικές παραστάσεις μας, Χριστουγέννων, 28ης Οκτωβρίου, 25ης Μαρτίου, σε σκηνοθεσία του κ. Νίκου Χανδέλη, και διάφορες άλλες πολιτιστικές εκδηλώσεις.

Πώς να ξεχάσω ότι κάθε πρωί με το «γλυκό» κτύπημα της καμπάνας (την φέρανε από την παλαιά Αμπέτσιο,

κουδούνι δεν υπήρχε) στις 08:00 π.μ. ακριβώς, συντασσόμαστε όλες οι τάξεις από Α΄ Δημοτικού μέχρι Στ΄ Γυμνασίου και Εμπορικού, σε απόλυτη ζύγιση και στοίχιση, για την προσευχή και έπαρση σημαίας. Ακολουθούσε η άνοδος των μαθητών στις τάξεις υπό το αυστηρό και λίγο ειρωνικό βλέμμα του διευθυντού μας κ. Κονά, ελέγχοντας το μήκος των μαλλιών μας, όπου αλλοίμονο, αν ήταν κατά την κρίση του, πέραν του επιτρεπτού, έπιανε μία μπροστινή πάνω από το μέτωπο τούφα μαλλιών και με το κοφτερό του ψαλίδι, την έκοβε, την έδινε στο χέρι σου και την έριχνες με θλίψη και εκνευρισμό, στο καλάθι που κρατούσε ο κ. Λεβεντάκης ή ο κ. Γλαρός με πλήρη σοβαρότητα. **Ένας από τους άτυχους ήμουν κι εγώ, αλλά για μία και μοναδική φορά.**

Πώς να ξεχάσω στα διαλείμματα, όταν τα γέλια και οι φωνές, παιχνίδια και τρεξίματα, 800 και πλέον μαθητών, στο άκουσμα της φράσης, «ΠΡΟΣΟΧΗ Ο ΘΕΙΟΣ», (ήταν ο διευθυντής μας κ. Κονάς, όπου υποτίθετο ότι έβγαινε για βόλτα ξεκούρασης, στην πραγματικότητα όμως για να ελέγξει και να παρατηρήσει για ατασθαλίες μαθητών), σταματούσαν και γινόντουσαν ψίθυροι, ακούγοντας το πέταγμα της μύγας.

Πώς να ξεχάσω την τραπεζαρία που άνοιγε με το άκουσμα της καμπάνας για το μεγάλο διάλειμμα στις 13:25 με 14:00, να τρέξουν για φαγητό οι μαθητές που υποστηρίζονταν από την οικονομική πρόνοια της Αμπετείου Σχολής και όσοι άλλοι ήθελαν, με ελάχιστο συμβολικό ποσό. Δευτέρα, Τετάρτη, Παρασκευή με λαδερά ή όσπρια, Τρίτη, Πέμπτη, Σάββατο, με γεύμα συνοδευόμενο με κρέας ή κιμά.

Πώς να ξεχάσω ότι κατά τη συμμετοχή της Αμπετείου Σχολής σε τουρνουά μπάσκετ ελληνικών και ξένων σχολείων, κατόρθωσε να φθάσει η ομάδα μας στον τελικό αντιμέτωπη με την σχολή Don Bosco, και ότι κερδίσαμε κατακτώντας το κύπελλο στην παράταση με ένα καλάθι διαφορά. Ήταν σκληρός αγώνας. Να θυμίσω την ομάδα του συγκεκριμένου τουρνουά, κατά αλφαβητική σειρά : Χρ. Αρβανιτίδης, Νικ. Βαλασαμίδης, Τάκ. Δέλλιος, Στεφ. Καμπίτσης, Αλεξ. Καμπίτσης, Μίμης Νεαμονιτάκης, Μίμης Πιερής, Σαδούκας, με coach τον γυμναστή μας, Κώστα Θεοδωρόπουλο. Την επόμενη ημέρα, συγκεντρωμένοι όλοι

οι παίκτες, στο πρώτο διάλειμμα, πηγαίνουμε χαρούμενοι να δώσουμε το κύπελλο στον διευθυντή μας κ. Κονά. Τοποθετούμε το κύπελλο στο γραφείο του και λαμβάνουμε το ακόλουθο σχόλιο: «Μπράβο σας, αλλά αυτά (το κύπελλο και η νίκη) δεν με ενδιαφέρουν, και να κοιτάξετε να είστε προσηλωμένοι στα μαθήματά σας και να είστε καλοί μαθηταί». Θυμάμαι, ότι φύγαμε από την διεύθυνση όλοι μας, σχεδόν με σκυμμένο κεφάλι και λίγο προβληματισμένοι.

Αυτούς που δεν πρόκειται ποτέ να ξεχάσω είναι τους ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ μας, με τις αστείρευτες γνώσεις τους και την άρτια κατάρτισή τους, την άοκνη προσπάθεια μεταδοτικότητας των μαθημάτων τους, ο καθένας ξεχωριστά με τον τρόπο του, αλλά όλοι για τον ίδιο σκοπό, **την μάθησή μας**, που καμιά φορά ήταν, ρε παιδάκι μου, πολύ αυστηροί. Επιτρέψτε μου να αναφερθώ σε ορισμένους καθηγητές που σημάδεψαν την σχολική μου διαδρομή: Η πρώτη γυναίκα καθηγήτρια που προσελήφθη στην Αμπέτσιο, η κ. Γ. Θεοδωράκη – φιλόλογος, ο κ. Κούκης – μαθηματικός, ο κ. Λιούρης – φιλόλογος, ο κ. Παπαδόπουλος – Κοσμογραφία και όχι μόνο, ο κ. Κώπτης – Φυσική και Χημεία, ο κ. Δόρμπος – Γαλλικά, ο κ. Παπαφωτίου – Αγγλικά και φυσικά ο κ. Κονάς, με την απόλυτη αυστηρότητά του, που κατά την γνώμη μου έτσι έπρεπε να είναι, για να μπορεί να διευθύνει τους άνω των 800 μαθητών που αποτελούσαν την Αμπέτσιο Σχολή.

Προσωπικά, είμαι ευγνώμων στο σχολείο μου και σε όλους που συνέβαλαν στην διαπαιδαγώγηση και μόρφωσή μου, θέτοντας τις βάσεις για την μετέπειτα σταδιοδρομία μου, τολμώντας να το χαρακτηρίσω, ΜΕΓΑΛΗ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΣΧΟΛΗ.

Ο Μίμης Πιερής γεννήθηκε στο προάστιο του Καΐρου, την Ηλιούπολη, το 1944 και το 1952 γίνεται Αμπετεϊανός από την Γ΄ Δημοτικού έως το 1961 που εγκαταλείπει την Αίγυπτο για μετανάστευση στην Ελλάδα. Σπουδάζει Σχεδιαστής Υφαντουργός και για 12 χρόνια ασκεί το επάγγελμα στην Κλωστοϋφαντουργία, συνεχίζοντας τις επαγγελματικές του δραστηριότητες με εξαγωγικό εμπόριο Ελληνικών προϊόντων, σε Αραβικές και Ευρωπαϊκές χώρες. Είναι έγγαμος με την Μυρτώ, γνήσια Αθηναία, με τρία παιδιά.

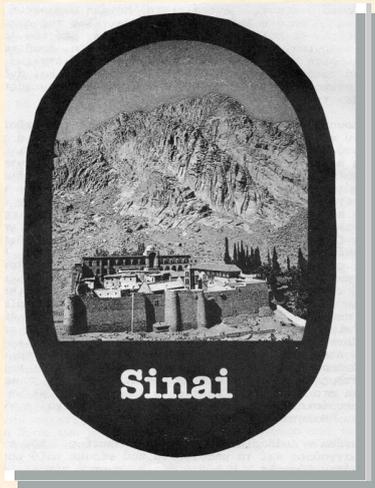
Αναμνήσεις από την μαθητική ζωή

Εκδρομή στη Μονή Σινά 1950

...το έγραψε τον Ιούλιο 1988 ο Χρήστος Χριστοφόρου, απόφοιτος 1950

Μεταξύ των posters που μας έφερε η Κα Πετρινώτου από το Αιγυπτιακό Προξενείο για να στολίσουμε το Εντευκτήριό μας για την βραδυά «Take Me Back to Cairo» της 4^{ης} Ιουνίου, ήταν και ένα με την φωτογραφία του μοναστηριού της Αγίας Αικατερίνης στο Σινά. Όταν την είδα μου έφερε αναμνήσεις παληές 38 χρόνων, τότε που ως μαθητής της Αμπετείου Σχολής, το επισκέφθηκα, και άρχισα να μιλάω για εκείνη την εκδρομή, οπότε η Κα Σαββίδου με παρώτρυνε να γράψω λίγα λόγια επί του θέματος για το περιοδικό μας.

Μεγάλη Τετάρτη, 5 Απριλίου 1950, πρωί, μέσα στην αυλή της Αμπετείου μας περίμεναν δύο φορτηγά αυτοκίνητα, χωρίς σκέπη, ανοικτά, με δύο μπάνγκους από κάθε πλευρά και δύο σχοινιά τεντωμένα στο μάκρος για να τα βαστάμε – λίγες προμήθειες, ένα παγούρι νερό, ένα μπαστούνι, καπέλλο ή κασκέτο, γυαλιά της ερήμου και 2 κουβέρτες – όποιος δεν γνωρίζει την έρημο, δεν μπορεί να φανταστεί την διαφορά θερμοκρασίας. Καύσωνας την ημέρα και τουρτουρίσμα το βράδυ από το κρύο. Με αυτά τα λίγα εφόδια σκαρφαλώσαμε στα φορτηγά για την μεγάλη μας περιπέτεια, να κάνουμε Πάσχα στο Μοναστήρι της Αγίας Αικατερίνης, στην καρδιά του Σινά. Εκεί θα μας περίμενε ο Αρχιεπίσκοπος Σινά Πορφύριος, ο οποίος ήταν και Πρόεδρος της Εφορείας της Σχολής μας. Θα είμαστε περίπου 30-35 παιδιά και 5-6 καθηγηταί, ο Διευθυντής μας Θεοδόσιος Κονάς, ο Αρχιμανδρίτης Γρηγόριος, Ζαφείριος Στελλάκης, ο Επιστάτης Χανδέλης – αυτοί είναι όσοι θυμάμαι.

Η διαδρομή θα γινόταν από το Κάιρο στο Σουέζ, από εκεί δε θα περνούσαμε στο Σινά παραλιακά απάνω σε ασφαλτόδρομο μέχρι την Abu Zeneima. Από εκεί θα αφήναμε το δρόμο και θα μπαίναμε στο εσωτερικό ταξιδεύοντας πάνω στην άμμο. Μας είπαν ότι στην Abu Zeneima υπήρχε πηγάδι και εκεί θα γεμίζαμε τα μισοάδεια παγούρια μας. Δυστυχώς, το νερό που τραβήξαμε από το πηγάδι ήταν μεταλλικό και μύριζε, και αποφασίσαμε να μη γεμίσουμε τα παγούρια μας – μεγάλο μας λάθος διότι την άλλη μέρα που εξαντλήθηκε το νερό μας επεράσαμε την πιο μεγάλη δίψα της ζωής μας. Τα χείλη μας σκάσανε και πρήστηκαν και είπαμε το νερό νεράκι. Μας συνόδευε ένα Jeep με δύο Σουδανούς του Καμηλοβατικού Σώματος – Φύλακες των Συνόρων – οι οποίοι ήταν και οι οδηγοί μας. Το Jeep τους έπαθε ζημιά και σταμάτησε μέσα σε ένα «Wadi» (κοιλάδα) και εμείς συνεχίσαμε μόνοι μέσα στο σκοτάδι και ο οδηγός μας, μάς ξυπνούσε κάθε λίγο για να σκάσουμε με τα χέρια μας την άμμο και να σκουντήσουμε το κάμιον που είχε κολλήσει. Όταν έφεξε είμαστε μόνοι. Το άλλο κάμιον δε φαινόταν πουθενά – είχαν μείνει πίσω; είχαν προχωρήσει; μπήκαν σε κανένα άλλο Wadi και χάθηκαν; Στο τέλος αποφασίσαμε να προχωρήσουμε μέχρι ένα μετόχι της Μονής κοντά στην Όαση Φεράν για να ζητήσουμε βοήθεια. Φτάσαμε το απόγευμα στο μετόχι και ο προϊστάμενος έστειλε έναν καμηλιέρη φορτωμένο με ένα ασκί νερό να πάει να βρει τους χαμένους συμμαθητάς μας. Εκ των υστέρων μάθαμε ότι ταξίδεψε όλο σχεδόν το βράδυ και τους εβρήκε, τους έβαλε στο σωστό μονοπάτι και τους είπε: JIDDAM, JIDDAM (Εμπρός και Εκεί). Όταν το πρωί έφθασαν στο μετόχι τους κάναμε μεγάλη υποδοχή. Λησμόνησα να σας αναφέρω ότι όσοι φθάσαμε την προηγούμενη βραδυά στο μετόχι, κοιμηθήκαμε χαμαί στο ύπαιθρο – δεν υπήρχε ξενώνας. Ένας Βεδουίνος υπηρέτης άναψε μία φωτιά και επέταξε μέσα ένα κομμάτι πετσί – μια δυσοσμία πλημμύρισε την ατμόσφαιρα και μας είπε ότι αυτό το έκανε για να διώξει τους σκορπιούς. Τυλιχτήκαμε μέχρι το κεφάλι με τις κουβέρτες μας και κοιμηθήκαμε.

Μεγάλη Παρασκευή φθάνουμε στον προορισμό μας το Μοναστήρι της Αγίας Αικατερίνης, στους πρόποδες του βουνού του Μωυσέως κτισμένο επί Ιουστινιανού με το τείχος του, τις πολεμίστρες του, και τη βαρυά του πόρτα που τον παληό καιρό παρέμενε κλειστή και ανέβαζαν τους προσκυνητάς με καλάθι όπως γίνεται στα Μετέωρα. Μας υποδέχτηκε ο ίδιος ο Αρχιεπίσκοπος με τους καλογήρους του και μας προσφέρθηκε γλυκό του κουταλιού. Δεν θέλω να μακρυγορήσω στην περιγραφή των τόσων κτισμάτων, εκκλησιών, τις παμπάλαιες εικόνες, τα κοσμήματα και σκεύη αμυθήτου αξίας, προσφορές Ρώσων προσκυνητών και πριγκήπων, την «κάρα» (κρανίον) της Αγίας Αικατερίνης. Ο ξενώνας (ξενοδοχείον) και η Βιβλιοθήκη, προσφορές του Κου Κότσικα όπου μας έδειξαν

τον παλαιότερο Κώδικα (χειρόγραφο Ευαγγέλιο θεωρούμενο το πιο παλιό και αυθεντικό) – Αντίγραφο του Φιρμανίου που ο ίδιος ο Μωάμεθ έδωσε προνόμια και προστασία στη Μονή (περνούσε από τη Μονή ως καμηλιέρης πριν ασχοληθεί με την θρησκεία) υπογεγραμμένο με το αντίτυπο της παλάμης του. Το πρωτότυπο του φερμανίου μας είπαν ότι είναι στην Πόλη από τον καιρό της Τουρκοκρατίας. Η τραπεζαρία μας ήταν μία μακρόστενη αίθουσα κτισμένη από τους Σταυροφόρους σε φράγκικο ρυθμό με σκαλιστά τα οικόσημά τους γύρω-γύρω στις πελεκητές πέτρες των τοίχων. Επισκεφθήκαμε και τα κοιμητήρια της Μονής με χιλιάδες οστά τοποθετημένα το ένα πάνω στο άλλο σαν σπιρτόξυλα, και αλλού βουνά από τα κρανία με δύο τρύπες στη θέση των ματιών, το χρώμα τους σκούρο από το πέρασμα των αιώνων που σου προκαλούσε δέος και φόβο.

Κι ένα πηγάδι μέσα στην αυλή, με 25-30 μέτρα το σχοινί του κουβά, μέσα σ' αυτό το λιοπύρι της ερήμου έφερνε απάνω δροσερότατο και νόστιμο νερό.

Πριν φύγουμε από το Κάιρο είχαμε οργανώσει μια μικρή χορωδία για να ψάλλουμε τα εγκώμια της Μεγάλης Παρασκευής. Αξέχαστη Μεγάλη Παρασκευή, ανεπανάληπτη – η παμπάλαια εκκλησία είχε μία ηχητική απερίγραπτη που προκαλούσε δέος – και όταν ήρθε η ώρα να γίνει η περιφορά ο καθένας μας με ένα κερι στο χέρι εβγήκαμε από την εκκλησία με τα εξαπτέρυγα μπροστά. Γύρω-γύρω σκοτεινιά, οι σκιές μας πάνω στους τοίχους εμοιάζαν με φαντάσματα του παλιού καιρού και τα βήματά μας ακούγονταν ρυθμικά πάνω στα πλακόστρωτα στενά μαζί με μια θλιμμένη καμπάνα. Η χορωδία έψαλλε το «Αι Γενεαί Πάσαι» και αντιλαλούσε το βουνό απέναντι. Ανεπανάληπτη Μεγάλη Παρασκευή σας λέγω. Μέγα Σάββατο – Ανάστασις – Το Ευαγγέλιο της Αναστάσεως διαβάζεται σε πολλές γλώσσες : Ελληνικά από τον Αρχιεπίσκοπο, Λατινικά από τον Καθηγητή Γρηγοριάδη, Αραβικά από τον Αρχιμανδρίτη Γρηγόριο, Γαλλικά από εμέ, και Αγγλικά δεν θυμάμαι από ποιόν. Παρευρίσκοντο και τουρίστες, και άνδρες του Ειρηνευτικού Σώματος Ηνωμένων Εθνών που μας συνεχάρησαν όταν άκουσαν την Ανάσταση στη γλώσσα τους.

Κυριακή του Πάσχα – Περιτριγυρίζουμε όλοι μας τον Βεδουίνο υπηρέτη που γυρίζει δύο αρνιά στη σούβλα πάνω σε φωτιά από κάρβουνα που έχει ανάψει πάνω στην άμμο, τα πασαλείβει με το πάχος τους που έχει δέσει στην άκρη μιάς βέργας, και αυτά ροδοκοκκινίζουν και εμάς τρέχουν τα σάλια μας από την μυρωδιά. Είναι η πρώτη φορά που τρώμε αρνί στη σούβλα. Μετά το γεύμα μας δεξιώνεται ο Δεσπότης. Σημειωτέον ότι η κιθάρα μου είχε φτάσει σώα και αβλαβής στη Μονή μετά από τις περιπέτειες του ταξιδιού, αλλά το ακορντεόν κάποιου Ντίνου (Ιερωνύμου νομίζω) είχε πάθει ζημιά – τα μπάσα του είχαν χωθεί μέσα και δεν βγαίνανε από το τράνταγμα του δρόμου μέσα στην έρημο. 'Θα μας τραγουδήσεις κάτι Χριστοφόρου;' μου λέει ο Δεσπότης. Κόκκαλο εγώ. Τι μπορείς να τραγουδήσεις μπροστά σε έναν ιερωμένο; Προσκοπικά τραγούδια δεν ήξερα, τα τραγούδια της νεανικής μου εποχής μιλούσαν για αγάπη. Κοιτάζω τον Κο Κονά, κοιτάζω τον Δεσπότη ο οποίος με βγάζει από την αμηχανία μου και μου λέει : Τον «Μαθητάκο» να μας πεις και τη «Μπιρμπίλ». Ελύθηκε το πρόβλημά μου. Πριν μερικούς μήνες είχε γίνει μια ερασιτεχνική βραδυά στην Ένωση Αποφοίτων Αμπετείου και παρουσιάστηκα με τους αδελφούς Σιδερικούδη και τραγουδήσαμε τον Μαθητάκο που είχε επιτυχία στους μαθητές – μία διασκευή με λόγια του συμμαθητού μας Αραπάκη στο σκοπό του «Καπετάνιο Χαμογέλα». Εκείνη τη βραδυά παρευρίσκετο εκεί και ο Δεσπότης, εξ ου και η γνώσις του για τον «Μαθητάκο».

Λαμπροδευτέρα – Ανάβασις στο βουνό του Μωυσέως. Εδώ εχρειάστηκαν οι μαγκούρες και τα μπαστούνια που φέραμε μαζί μας γιατί η ανηφόρα ήταν δύσκολη. Η φύσις άγρια, παντού πέτρες, δεν πιστεύω το βουνό να έχει αλλάξει από τον καιρό του Μωυσή και των Δέκα Εντολών. Εκεί, σ' εκείνο το βουνό, για πρώτη φορά στη ζωή μου είδα να ψιλοχιονίζει και αισθάνθηκα το ψύχος του χειμώνα. Τώρα, εδώ στον Καναδά, τρώμε το χιόνι με το φτυάρι.

Μία φωτογραφία με πήγε πίσω 38 χρόνια και μου ζωντάνεψε τόσες αναμνήσεις ευχάριστες για μένα. Άραγε σε λίγα χρόνια θα είναι ακόμα ικανό το μυαλό μου να φέρει πίσω αναμνήσεις ή θα τις έχει σβήσει ο Πανδαμάτωρ Χρόνος;

Ο Χρήστος Χριστοφόρου γεννήθηκε στο Κάιρο την 15/10/1932 και αποφοίτησε από το Εμπορικό Τμήμα της Αμπετείου Σχολής το 1950. Εγκατέλειψε την Αίγυπτο το 1960 με την σύζυγο και τα δύο του παιδιά και γύρισε την Ευρώπη σαν μουσικός (στο Κάιρο ήταν γνωστός σαν «Τάκης ο τραγουδιστής»). Το 1966 μετανάστευσε στον Καναδά όπου εργάστηκε επί 35 χρόνια στην ίδια εταιρία και συνταξιοδοτήθηκε το 2001. Ζει στο Μόντρεαλ και έχει 4 εγγόνια και 2 δισέγγονα.

Κατόπιν ωρίμου σκέψεως

Οι Έλληνες, τα ρεσιτάλ και ο Τίγκερμαν

...γράφει η Μαρία Αδαμαντίδου, απόφοιτος 1967

Βρέθηκε στα χέρια μου τις προάλλες το πρόγραμμα των ρεσιτάλ που έδωσαν οι μαθητές του Ωδείου Ignace Tieggerman στο Κάιρο τον Ιούνιο του 1959. Στεγασμένο στο 5 της οδού Champollion, δύο βήματα από την πλατεία Ταχρίρ, το ωδείο ήταν ίσως το σοβαρότερο κέντρο μουσικής εκπαίδευσης στην Αίγυπτο, με άρτια καταρτισμένους καθηγητές και επικεφαλής τον ίδιο τον εξαιρετο Πολωνό πιανίστα (και παραγνωρισμένο στην εποχή του) Ιγνάτιο Τίγκερμαν.

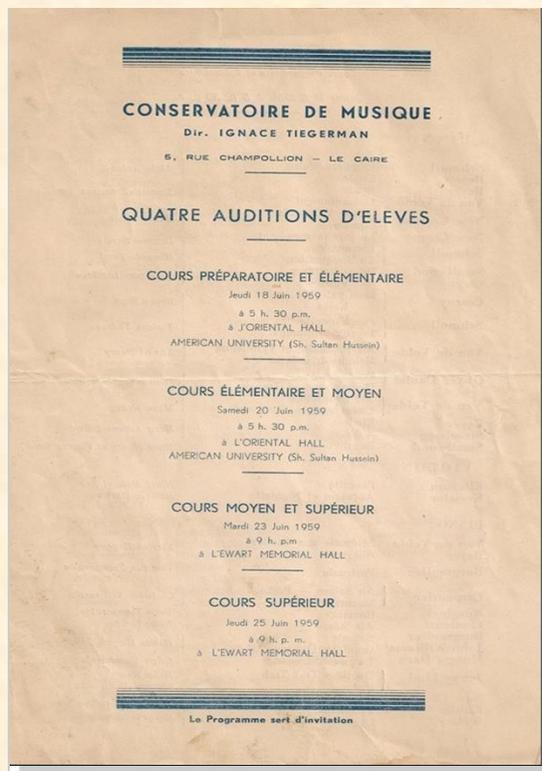
Στο τέλος κάθε χρονιάς οι μαθητές και οι μαθήτριες του ωδείου, μοιρασμένοι σε τμήματα αρχαρίων, μέσων και προχωρημένων, έπαιζαν στις λεγόμενες “auditions d’élèves” ένα ή δύο κομμάτια στο πιάνο ή στο βιολί, στο Oriental Hall και στο Ewart Hall του Αμερικανικού Πανεπιστημίου, μπροστά σε ένα πολυάριθμο ακροατήριο γονέων και φίλων.

Μετρώ τα ελληνικά ονόματα στο πρόγραμμα: Douzinas, Sardis, Lioufis, Lambros, Cazasis, Cacalis, Papastefanou, Velissariou... Στους 97 σπουδαστές του ωδείου, οι 29 είναι Έλληνες.

Στα ρεσιτάλ αυτά, μαύρο και γυαλιστερό περίμενε στο κέντρο της σκηνής το κλασικό πιάνο με ουρά. Στα παρασκήνια κάποιος από τους καθηγητές του ωδείου φρόντιζε να βγαίνουν τα παιδιά με τη σειρά τους για να εκτελέσουν το μουσικό κομμάτι που θα έδειχνε το επίπεδο της προόδου τους. Τον Ιούνιο του 1959, είκοσι εννέα παιδιά της ελληνικής παροικίας του Καΐρου, ένα ένα διέσχισαν τη μικρή απόσταση από την κουίντα μέχρι το μαύρο πιάνο, την ίδια ώρα που το μουρμουρητό στο ακροατήριο καταλάγιαζε γρήγορα σε απόλυτη σιγή. Ένα ένα κάθισαν στο ταμπουρέ, διόρθωσαν τη στάση τους, ακούμπησαν απαλά το δεξί πόδι στο πεντάλ —έτοιμο να δώσει βάθος στα σημεία που έπρεπε—, πήραν βαθιά ανάσα και άρχισαν να παίζουν...

Εκείνο τον Ιούνιο του 1959, επτά χρόνια μετά την ανατροπή του Φαρούκ, τρία χρόνια μετά την εθνικοποίηση της διώρυγας του Σουέζ, με φόντο τη γοργή διαρροή της ελληνικής παροικίας, η Δανάη Τσουκαλαδάκη έπαιξε στο πιάνο την Petite Danse του Oliver Daniel και ο Γιώργος Κουσανέλλος από ένα κομμάτι των Turner και Kullak. Ο Γεράσιμος Κακαλής, στους μέσους, εκτέλεσε μια σονάτα του Grieg, και η Ανθή Κυριακού μια μπαρκαρόλλα του Faure, ενώ από το τμήμα προχωρημένων, η Έφη Βεργοπούλου και η Δέσποινα Μιχαηλίδη ερμήνευσαν κομμάτια των St. Saens και Haydn.

Η σκηνή του Ewart δεν ήταν άγνωστη στους Έλληνες του Καΐρου, αφού κατά καιρούς φιλοξενούσε παραστάσεις διάφορων παροικιακών φορέων. Τον Μάιο του 1947, για παράδειγμα, οι τελειόφοιτοι της Αμπετείου και του Αχιλλοπούλειου είχαν ανεβάσει εκεί την Αντιγόνη. Το 1959, και ενώ πολλές οικογένειες παλεύουν με το μεγάλο ερώτημα της παραμονής ή του φευγιού, σήμερα με ξαφνιάζει το πόσο ζωηρή έδειχνε η παροικία, αυτή η παροικία που σήμερα ξέρουμε ότι κατέρρευε: Σχεδόν το ένα τρίτο των μαθητών του Τίγκερμαν είναι Έλληνες και στο ίδιο το ωδείο διδάσκουν δύο Ελληνίδες. Το Αχιλλοπούλειο έχει 881 μαθήτριες, το δημοτικό της Ξενακειού έχει 247 μαθητές, στις Επαγγελματικές Σχολές σπουδάζουν 184 παιδιά και η Πατριαρχική Σχολή Σούμπρας λειτουργεί κανονικά. Στο Σολιμάν Πασά, στη Φουάντ, στο Εμάντ ελ-Ντίν, στην Αταμπα, στη Σούμπρα, στην Ηλιούπολη λειτουργούν ακόμη ελληνικοί φούρνοι, ζαχαροπλαστεία, ραφεία, κομμωτήρια, γκαράζ, συνεργεία και ένα σωρό άλλα καταστήματα. Το Saint James και το Rex στην Ελφι Μπέι, όπως και το Broadway στη Σούμπρα προβάλλουν καουμπόικα, κωμωδίες και ρομάντζα του Χόλιγουντ, ο Ναυτικός Όμιλος γεμίζει τα βράδια, τις Κυριακές οι σπορτίφ τρέχουν στο Στάδιο της Σούμπρας, η Εστία Ηλιουπόλεως στήνει παραστάσεις...

PIANO

Hummel	Romance	{ Olga Lioufis
Kohler	Histoire drole	
Schmoll	Petite Polonoise	{ Marie-Hélène Chaudet
Lemoine	Danse Rustique	
Trouline	Petit Montagnard	{ Maha Nasr
Boccherini	Menuet	
Bach	Musette et Menuet	{ Viviane Ganni
Bach	Menuet	
New Czerny	Contrasts	{ Mounir Doche
Diabelli	Rondo	
Oliver Turner	The bears	{ Viviane Doche
Kullak	Les petits soldats	
Tchaikowsky	Chanson française	{ Hani Rateb
Dauphin	Boîte à musique	
Kullak	Alla Polacca	{ Geo Coussanellos
Rameau	Rigaudon	
Heller	Etude	{ Stella Kirmis
Burgmuller	Adieu	
Kuhlau	Variations	{ Rita Stamatiou
		{ C. Charalambous
		{ Nadia Younes

Φεβρουάριος 2015... Μισόν αιώνα μετά, το μάτι μου σαρώνει τα ελληνικά ονόματα και μισοστέκεται σε εκείνα που το 1959 δεν μου έλεγαν τίποτε, μα στη διαδρομή της ζωής μου τα ονόματα απέκτησαν πρόσωπο: η γλυκιά κοπέλα που έγινε καθηγήτρια Αγγλικών (γεια σου, Νίκη Φιλοπούλου!), η φίλη που —καθηγήτρια πιάνου η ίδια πλέον— άνοιξε δικό της ωδείο στην Αμερική (Άλμα Μαριανού, σε πεθύμησα – χαιρετισμούς στον αδελφό σου, τον Αλέξη), η Αχιλλοπούλινα-φαινόμενο που λίγα χρόνια πριν την εντόπισα καθηγήτρια στο Οικονομικό Πανεπιστήμιο της Αθήνας (είναι η Μαριώ Κωνσταντοπούλου, αν δεν κάνω λάθος) και η Ζωζώ Κουτρομπάκη που έγινε... κουνιάδα μου! Αλλά να και ένα

σωρό αγόρια, άγνωστα τότε σε εμένα και σήμερα αγαπημένοι παλιοί συμμαθητές της Αμπετείου: ο πολυδιαβασμένος συμμαθητής που έγινε ναυπηγός μα «έφυγε» νωρίς (Σταμούλη Δουζίνα, πώς κοκκίνιζαν τα μάγουλά σου στις σοβαρές συζητήσεις...), το ξανθό, ήσυχο αγόρι με το λεπτό χιούμορ (σε πειράζαμε στην τάξη για το βιολί, Χρήστο Γλαρέ), ο Αμπετεϊανός που διαπρέπει ως συνθέτης-μουσικολόγος στη Γαλλία και διεθνώς (Γιώργο Κουσανέλλο-Δέλφη, σε περιμένουμε στην Αθήνα για ακόμη μία ωραία ομιλία).

Τελικά, μετά τις ανατροπές και το ξεσπίτωμα και το ξεριζώμα, η ζωή συνεχίστηκε και καρποφόρησε — με ή χωρίς πιάνο (και βιολί).

Καθώς κάνω να κλείσω το πρόγραμμα, το μάτι πέφτει σε ένα ακόμη όνομα: Edward Said. Edward Said ; Ο περίφημος Παλαιστίνιος στοχαστής και συγγραφέας, καθηγητής Αγγλικής και Συγκριτικής Λογοτεχνίας στο Πανεπιστήμιο της Κολούμπια; Ο συνιδρυτής της West-Eastern Divan Orchestra με Παλαιστίνιους και Ισραηλίτες μουσικούς; Γρήγορο τσεκάρισμα στο διαδίκτυο... Ναι, αυτός ο Said είναι. Άλλο πάλι τούτο... Και αυτός, λοιπόν, δεξιότηχνης ήδη πιανίστας, κάθισε στο μαύρο πιάνο του Ewart, το βράδυ της 25ης Ιουνίου του '59 και ερμήνευσε την Fantaisie chromatique του Μπαχ. Όπως είχαν καθίσει οι Acher, Mousharafa, Riso-Levy, Djandjikian, Boulos, Kokorian, Demerdache, Orsini, Mansour, Sole... (και η Adamantidis...). Εθνότητες και θρησκείες, τουρλού-τουρλού, στο χαρακτηριστικό αιγυπτιακό συνονθύλευμα.

Η χάρη μου, βέβαια, κάπου εκεί στο τμήμα αρχαρίων, δεν διασταυρώθηκε με τον Said εκείνο τον Ιούνιο. Μα ακόμη και αν τύχαινε κάτι τέτοιο, θα ήταν για μένα ένα όνομα και ένα πρόσωπο χωρίς σημασία. Τώρα που τον πρόσεξα, τον ανέσυρα για λίγο από τη λίστα του προγράμματος, διεθνώς επώνυμο και τιμημένο. Και όταν ξεθύμανε η ευχάριστη έκπληξη, τον άφησα να ξαναπάρει τη θέση του στην πέμπτη σελίδα του προγράμματος, ένα ακόμη όνομα ανάμεσα στα άλλα.

Έχω μερικές δεκαετίες να αγγίξω τα πλήκτρα του πιάνου, ο Τίγκερμαν άφησε την τελευταία του πνοή το 1968 (στο Ελληνικό Νοσοκομείο, όπως λένε) και το κτίριο του ωδείου του πάνε πολλά χρόνια που κατεδαφίστηκε. Κρατώ ακόμη το πρόγραμμα του 1959: μια εποχή στο Κάιρο, μία στιγμή στον χρόνο.

Η Μαρία Αδαμαντίδου-Κουτρομπάκη γεννήθηκε στο Κάιρο, φοίτησε στο Αχιλλοπούλειο και στην Αμπέτσιο (Πρακτικό 1967). Μετά από σπουδές Αγγλικής Λογοτεχνίας στο Αμερικανικό Πανεπιστήμιο, σταδιοδρόμησε στον περιοδικό τύπο στην Ελλάδα. Παράλληλα, τα τελευταία 25 χρόνια μελετά την ιστορία του αιγυπτιακού ελληνισμού, γράφοντας, φωτογραφίζοντας και δημιουργώντας σχετικό αρχείο.

ΠΗΓΕΣ

- 1) «Αντιγόνη», φωτογραφία παράστασης στο Ewart Memorial Hall, το 1947, Συλλογή Ελένης Αρμαδώρου/Αρχείο Μ. Αδαμαντίδου
- 2) Σουλογιάννης, Ευθύμιος. *Η Ελληνική Κοινότητα του Καΐρου*, Εκδόσεις Κότινος, Αθήνα 2001 (σ. 176 Χιντζογλου, σ. 180 Αχιλλοπούλειο, σ. 181 Δημοτική Ξενάκειος, σ. 182 Επαγγελματικές).
- 3) Evans, Allan. *Ignaz Friedman: Romantic Master Pianist*. "The piano according to Tiegerman", σ. 234, 240, 242 (για Σάιντ και Τίγκερμαν). Bloomington, Indiana University Press, 2009.
- 4) Quatre auditions d'élèves (18, 20, 23, 25 Juin 1959), Conservatoire de musique, Dr. Ignace Tiegerman. Αρχείο Μ. Αδαμαντίδου.
- 5) *The Guardian*, Sept. 26, 2003. Edward Said obituary by Marise Ruthven.

Η φωτογραφία αριστερά είναι από εκδρομή του 1962. Η περιπέτεια και τα προβλήματα μεταφοράς στη Μονή Σινά που περιγράφει ο Χ. Χριστοφόρου στην αντίστοιχη εκδρομή του 1950....συνεχίζονται. Μέχρι και ο Διευθυντής Θ. Κονάςσπρώχνει το λεωφορείο που χάλασε μέσα στην έρημο. Έτσι για να θυμόμαστε.....

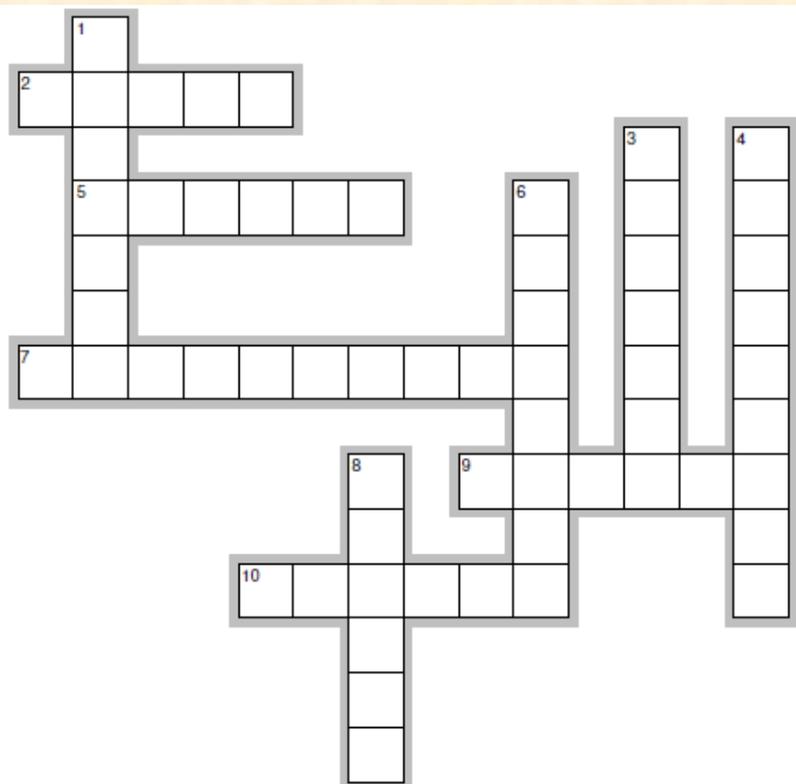
Αιγυπτιώτικα Ανέκδοτα/Ψυχαγωγία/Σπαζοκεφαλιές

.....έγραψε ο Πλάτων Μπαγάνης, απόφοιτος 1958

Η απάντηση στο «κουίζ» του τεύχους Ιανουαρίου 2015 : Πρόκειται για τον Αιγύπτιο υπουργό παιδείας (1950-52) Τάχα Χουσεΐν, διδάκτορα της Φιλοσοφικής Σχολής Καΐρου και πολυγραφότατο συγγραφέα, ο οποίος στις 21 Σεπτεμβρίου 1950 αναγορεύτηκε επίτιμος διδάκτορας της Φιλοσοφικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών.

ΜΙΚΡΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ - ΜΕΓΑΛΕΣ ΘΥΜΙΣΕΣ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ

2. Τό ψαλίδι του έμεινε αξέχαστο
5. Εξοχική περιοχή τού Καΐρου γνωστή σαν "Αλ Κανάτερ Αλ Χαΐρέια"
7. Καθημερινή Αλεξανδρινή εφημερίδα
9. Καί εκεί πηγαίναμε για ποδηλατάδα
10. Στίς σχολικές εκδρομές θαυμάσαμε τα ψάρια της

ΚΑΘΕΤΑ

1. "Ελληνοκρατούμενη" περιοχή τού Καΐρου
3. Παλάτι καί ομώνυμη πλατεία τού Καΐρου
4. Ελληνικό Σολείο του Μπάμπ ελ Λούκ
6. Μεγάλη επιτυχία τού Bob Azzam
8. Ελβετικό ζαχαροπλαστείο τού μιντάν Σολιμάν Πασά

Η απάντηση στο επόμενο τεύχος

Ο Πλάτων Μπαγάνης γεννήθηκε στο Κάιρο και αποφοίτησε από την Αμπέτσιο, Κλασικό Τμήμα, το 1958. Πριν μας αφήσει οριστικά την Κυριακή 11 Ιανουαρίου 2015 φρόντισε να μας δώσει υλικό για τα δύο επόμενα τεύχη του Κάδμου. Ας είναι ελαφρύ το χώμα που τον σκεπάζει.

Στην μνήμη ενός φίλου Αμπετειανού

In Memoriam

.....γράφει ο **Ρήγας Πάντος (μετάφραση Άρη Μαζαράκη)**

Την 23η Μαΐου 2014, στο πρώτο Νεκροταφείο της Αθήνας, ανταμώσαμε για να αποχαιρετίσουμε τον πατέρα μου, τον Γιώργο Ρήγα Πάντο που έφυγε για την αιωνιότητα. Μαζί με την οικογένειά του συνάχθηκαν και οι πολλοί φίλοι που ο Γιώργος απόκτησε στην δημιουργική και αγαθοποιό πληρότητα της ζωής του. Η σύζυγός του Άντα, η θυγατέρα του Μαρία, οι αδελφές Άννα, Ασπασία, Ιωάννα, τα ανίψια του Παύλος, Θάνος, Ειρήνη και Γιάννης, όλοι τους, ανάμεσα στο πλήθος των φίλων του.

Πολλοί ήταν οι συμμαθητές του από την Αίγυπτο. Ξεριζωμένοι και διασκορπισμένοι από την χώρα που γεννήθηκαν και παρά τον αποχωρισμό τους, για δεκαετίες, ο Γιώργος κατάφερε την συχνή επαφή και επανασύνδεσή τους με την δραστηριότητα που ανάπτυξε στον Σύλλογο Αποφοίτων της Αμπετειού Σχολής Καΐρου Όπως και κείνοι, ο Γιώργος είχε γεννηθεί και μεγαλώσει στην χώρα του Νείλου απ' όπου έφυγε, νέος, για σπουδές. Πάντα μιλούσε με τρυφερότητα για τα παιδικά και εφηβικά του χρόνια φωτίζοντας τις διηγήσεις του με εκείνη την μυστηριακή, νοσταλγική, λάμψη που παραπέμπει στις ταινίες του Φελίνι.

Γιατί ο Γιώργος ήταν λαμπρός, αμίμητος, και πασίγνωστος αφηγητής. Μεγάλωσα με τις ιστορίες της νιότης του και των φίλων του, τις ιστορίες των παιδικών, μαθητικών και εφηβικών αταξιών με τον Αλέκο Κολονέλο, τον Λάκη Πεζά και με πολλούς άλλους στο Κάιρο. Θυμάμαι την πρώτη φορά που με πήγε στην γειτονιά που μεγάλωσα, στην οδό Σουλεϊμάν Πασά, όπου μπήκα σ' έναν κόσμο ζωντανεμένο από τις ζωηρές του αφηγήσεις, σ' έναν κόσμο μοναδικά ιστορημένο από τον ίδιο. Πολλές φορές ευτυχίσαμε, όσο μεγαλώναμε, να επισκεφθούμε οικογενειακά τις πιο σημαδιακές περιοχές όπου ξετυλίχθηκε η νεανική ζωή του πατέρα μου.

Μετά τις σπουδές του στην Αθήνα ο πατέρας μου εγκαταστάθηκε στην Νότια Αφρική. Με σκληρή εργασία και επιχειρηματικό πνεύμα κατόρθωσε να χτίσει μια αξιοζήλευτη ζωή στο Γιοχάννεσμπουργκ συνεχίζοντας, όμως, πάντα να οραματίζεται το καλύτερο μέλλον για τον ίδιο και την οικογένειά του. Μου εξομολογήθηκε κάποτε ότι, πολύ νέος, ένοιωθε πως το "κάλεσμά" του, ο προορισμός του, ήταν κάπου στην Αφρικανική ύπαιθρο, στην σαβάνα. Ονειρευόταν να έχει το δικό του μεγάλο αγρόκτημα όπου θα καλλιεργούσε και θα συζούσε με τα άγρια ζώα και δεν θα χρειαζόταν να ξαναφορέσει "μακρυνά παντελόνια" και να συμμορφώνεται με άλλες συμβατικότητες. Όμως, το όνειρο, το "κάλεσμά" εγκαταλείφθηκαν όταν αποφάσισε να συγκροτήσει σταθερά την ζωή του ενώνοντας την με την μητέρα μου, Άντα. Έχω την εντύπωση πως ο Γιώργος ούτε που φαντάστηκε τότε σε ποια ωραία περιπέτεια ρίχτηκε με την σύζυγό του και σε τι ύψος επιτυχίας και ευτυχίας έμελλαν να φτάσουν μαζί.

Με τον ερχομό μου στην ζωή, το 1978, ξεκίνησε την λαμπρή του σταδιοδρομία στην Philip Morris. Αυτήν την στιγμή, καθισμένος στην βιβλιοθήκη του και γράφοντας αυτές τις γραμμές, με περιβάλλουν πλήθος σύμβολα και αναμνηστικά της προσωπικής και επαγγελματικής του επιτυχίας που πρόλαβα, ευτυχώς, να γνωρίσω. Φωτογραφίες του πατέρα μου με πολιτικούς και θρησκευτικούς ηγέτες, βραβεία απονεμηθέντα από πολλά ιδρύματα και οργανώσεις σε αναγνώριση των εξαιρετων υπηρεσιών του, αναρίθμητα αποκόμματα εφημερίδων και περιοδικών αναφερόμενα στις επαγγελματικές και κοινωνικές του δραστηριότητες στην Βόρεια Αφρική και την Μέση Ανατολή καθώς και την ύψιστη διάκριση με την οποία τιμήθηκε, τον Σταυρό του Αποστόλου Μάρκου που του απένειμε ο μακαριστός Πάπας και Πατριάρχης Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής Παρθένιος ο Γ' σε αναγνώριση της μακρόχρονης και γόνιμης προσφοράς του προς την Ορθόδοξη Εκκλησία και τις Ελληνικές Κοινότητες σε πολλές πόλεις της Βόρειας Αφρικής.

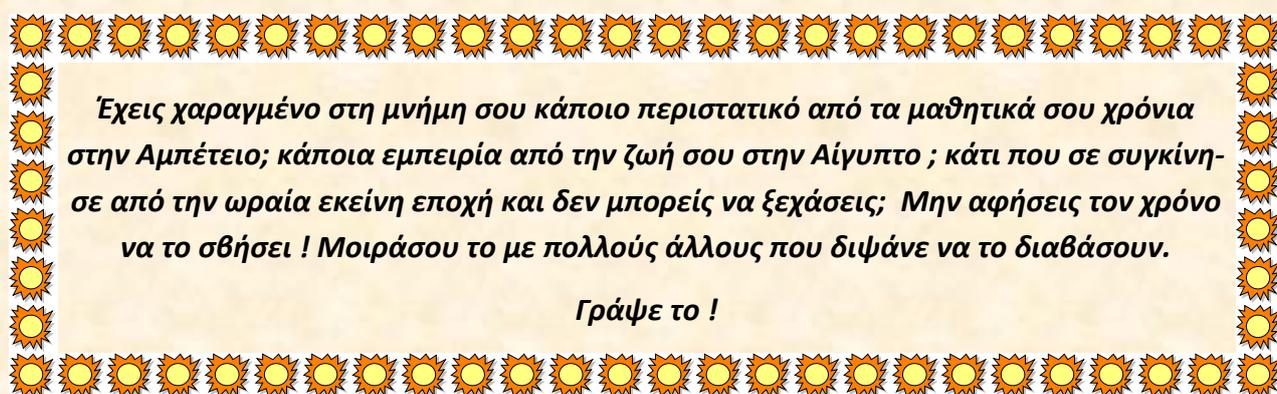
Η πραγματική αξία ενός ανθρώπου δεν αποτιμάται μόνο από τις διακρίσεις που του απονεμήθηκαν αλλά και από την εκτίμηση της ανθρώπινης ποιότητάς του, από την κατάσταση που αφήνει πίσω του όταν φύγει από την ζωή. Τα αναρίθμητα τηλεφωνήματα και συλλυπητήρια μηνύματα που λάβαμε μετά το άγγελμα της εκδημίας του μαρτυρούν τον αριθμό των ανθρώπων που ευεργετήθηκαν και επηρεάστηκαν θετικά από τον Γιώργο. Μόνο τότε και εγώ αντιλήφθηκα την ευεργετική επιρροή που άσκησε στους γύρω του.

Στην προσωπική μου ζωή, ο πατέρας μπόρεσε να μου ενσταλάξει τις αξίες που με κυβερνούν. Μου έμαθε την σημασία και αξία της φιλοπονίας, της φιλομάθειας, της εντιμότητας και της αφοσίωσης σε πρόσωπα και σε υψηλούς σκοπούς. Με έμαθε να αγαπώ τους φίλους μου, την οικογένειά μου αλλά και τα ζώα και την φύση που μας περιβάλλει. Δεν θα ήμουν αυτός που είμαι σήμερα αν δεν είχα την τύχη να ήταν πατέρας μου. Μου έμαθε την σπάνια αρετή της ελευθεριότητας, να δίνεις χωρίς να ζητάς αντάλλαγμα, μια αρετή που τον χαρακτήριζε και τον καθιστούσε τόσο αγαπητό σε όσους ευτύχησαν να τον γνωρίσουν από κοντά.

Σ' εμένα, όπως πιστεύω και σε σας, θα αφήσει ένα δυσαναπλήρωτο κενό. Εγώ έχασα όχι μόνο τον πατέρα και μέντορα αλλά και τον μέχρι σήμερα καλύτερό μου φίλο. Το μόνο που με παρηγορεί είναι η ζωντανή ανάμνηση της επίγειας παρουσίας του, της διανοημένης με τόσες και τόσες ιστορίες αγώνων, επιτυχιών, ευφύιας, αγάπης και αγαθότητας. Μιάς ζωής φωτισμένης από το γέλιο που ο ίδιος τόσο πολύ απολάμβανε αλλά και μοίραζε σε όλους από το ανεξάντλητο περίσσειμα της καρδιάς του.

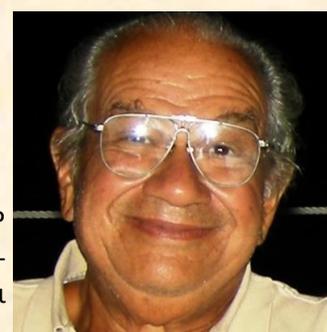
Ο Γιώργος Πάντος γεννήθηκε στο Κάιρο και αποφοίτησε από την Αμπέτειο Σχολή το 1962 (Κλασικό Τμήμα). Απεβίωσε 23 Μαΐου 2014.

Ο Ρήγας Πάντος ζει στην Ιρλανδία από το 2012 όπου εργάζεται για την Apple. Κρατάει πολύ στενές επαφές με την Ελλάδα και την Αίγυπτο, αγάπη που του μετέδωσε ο πατέρας του Γιώργος. Ελπίζει να κρατήσει ζωντανό το πνεύμα της γενναιοδωρίας και το χάρισμα του "storytelling" του πατέρα του για άλλη μια γενιά της οικογενείας Πάντου.

Θεματικά Ενθυμήματα από τα Αιγυπτιώτικα Αγαπήματα

**.....γράφει ο Καθηγητής Κοινωνιολογίας της Αμπετείου Σχολής
Λάμπρος Μπενοβίας, απόφοιτος 1960**

Εδώ στην εύφορη Αφρική που δεν παύσαμε ποτέ να αρέσομε τώρα τι συμβαίνει? Εδώ στην πολύφιλη και πολυφίλητη Αίγυπτο εμείς οι Έλληνες, είναι δυνατόν να πεθαίνουμε σιγά – σιγά. Ας φανταστούμε λοιπόν μέσα από όσα δύσκολα τα πιστεύουμε και πιο δύσκολα τα παραδεχόμαστε μέσα από τα ίδια και τα ίδια που πήγαν τόσα ταξίδια, αλησμόνητα ταξίδια με συνεχείς Αλεξανδρινοκαϊριανές αφιξαναχωρήσεις που μας κάνανε να ευελπιστούμε και να θέμε να προχωρούμε σε ατελείωτες πορείες με ανεπανάληπτες εμπειρίες για τις οποίες είχαμε και έχουμε τόσα πολλά να πούμε. Ιστορίες αξέχαστες, ιστορίες πολλές. Συναρπαστικές ιστορίες από πλοία με πρόσωπα πολυταξιδεμένα που δεν θα τα ξαναδούμε. Αν ονειρευτούμε κάτι από όσα περάσαμε (έστω και τώρα που γεράσαμε) είναι σαν να γυρίζομε ξανά και ξανά ώσπου να μάθομε αυτό που πρέπει προτού να φύγομε για πάντα... Ειδάλλως, η παρουσία μας ίσως θα ήταν ασήμαντη σε αυτή τη Γη και η ύπαρξή μας απροαίρετη σε αυτό τον κόσμο. Χρειάζεται που και που, η επιστροφή του νου σε αυτά που ζήσαμε και αφήσαμε παντού. Η νοσταλγία για όσα γίναν ιστορία. Για όσα δείχνουν πως τίποτα δεν χάνεται εντελώς, εκεί που ακόμα υπάρχει φως. Κυρίως εκεί όπου το πνεύμα μας φαίνεται πως μέσα από όσα παθαίνει βαθαίνει και μέσα από όσα αναλώνει μεγαλώνει!

**ΗΤΑΝ ΑΠΙΘΑΝΑ ΤΑ ΠΛΟΙΑ
ΜΠΡΟΣ ΣΤΑ ΘΑΛΑΣΣΙΝΑ ΤΟΠΙΑ**

Θαυμάζαμε τεράστια πλοία
στις αφρικανικές ακτές
σ' εράσματα όρια τα οποία
δεν φανταστήκαμε ποτές

Ταξίδευαν σαν ουτοπία
στου χάους μας το αχανές
ψάχναν να βρουν νέα τοπία
για ταξιδιάρικες ψυχές .

**ΤΟΤΕ ΠΟΥ ΠΛΕΑΝΕ ΤΑ ΠΛΟΙΑ
ΣΑΝ ΑΠΟΛΥΤΑ ΜΕΓΑΛΕΙΑ**

Λες και καμάρωναν τα πλοία
καθώς σφυρίζαν δυνατά
θύμιζαν δόξες μεγαλεία
ερχόμενα απ' την ξενιτιά.

Τώρα όταν φεύγουν και γυρίζουν
φαίνονται διαφορετικά
σπάνια τ' ακούμε να σφυρίζουν
καθώς πλωρίζουν σιωπηλά...

**ΣΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ ΤΗΝ ΕΝΔΟΧΩΡΑ
ΠΡΟΕΙΧΑΝ ΤΑ ΠΡΟΣΟΔΟΦΟΡΑ**

Τα εργοστάσια της ξυλείας
κι άλλες πηγές του πλουτισμού
Ήταν εστίες δημιουργίας
στα πλαίσια του πολιτισμού.

Ανέκαθεν η υλοτομία
Μεσ από διάφορες μορφές
Στο εμπόριο και την χαρτοποιία
Έφερε κέρδη και τιμές.

**ΔΟΥΛΕΥΟΝΤΑΣ ΣΤΑ ΜΕΤΑΛΛΕΙΑ
ΜΕ ΔΟΞΕΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΕΙΑ**

Από των αρχαιοτάτων χρόνων
μια πηγή πλούτου της Αφρικής
Ήταν κι η εκμετάλλευση μεταλλοφόρων
στρωμάτων του φλοιού της Γης.

Οι εκμεταλλευτικές εργασίες
κι η συλλογή ψηγμάτων χρυσού
Δώσαν μεγάλες ευκαιρίες
για προβολή του Ελληνισμού.

**ΕΡΓΑ ΠΡΟΣΟΔΟΦΟΡΑ
ΟΠΟΥ ΥΠΗΡΧΕ ΔΑΣΟΧΩΡΑ**

Άλλοι στην επιπλοποιία
με δείγματα πολυτελή
Και άλλοι στην βαρελοποιία
δούλεψαν με γνώση πολλή.

Κι οι δημιουργοί της καρροποιίας
μεταφορών στην Αφρική
Ανέπτυξαν βιομηχανίας
έργα τρανά πρωτοφανή.

**ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΥΦΑΝΤΙΚΩΝ ΙΣΤΩΝ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑ ΣΗΜΑΝΤΙΚΩΝ ΑΣΤΩΝ**

Πρωτεύσαμε ως μεγάλοι παίκτες
έργων μας υφαντουργικών
Πρωδεύσαμε παντού ως ρέκτες
αγώνων μας δημιουργικών.

Του μόχθου τα δικά μας χέρια
δούλευαν για την προκοπή
Χειμώνες είτε καλοκαίρια
είχαμε κάποια περιωπή.

**ΣΕ ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΑΦΕΤΗΡΙΕΣ
ΜΕ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΕΣ ΑΞΙΕΣ**

Ξοδέψαμε έσοχες αξίες
στο ρεύμα τ' Αφρικανισμού
Δείξαμε κάποιες ευεξίες
με πνεύμα καπιταλισμού.

Αν συμμεριστήκαμε κάτι
ο χρόνος μας βαθμολόγησε
Κι αν μοιραστήκαμε αγάπη
ο τρόπος μας αξιολόγησε.

**ΔΙΑΠΡΕΠΟΝΤΑΣ ΚΑΙ
ΠΡΟΤΡΕΠΟΝΤΑΣ**

Πάντα με τρόπο και μ' ευγένεια
σ' εδάφη Αφρικανικά
Χρησιμοποιήσαμε προς ιδιοτέλεια
κέρδη απίστευτα πολλά.

Συχνά μεσ' της ζωής το δράμα
διαπρέπαμε στις σχέσεις μας
Προσέχαμε το κάθε πράμα
σ' όλες τις υποθέσεις μας.

Παραπομπή : «Αυθεντικές αποκαλύψεις
από θετικές εξελίξεις»

Θέμα : Ελληνική Παράδοση

Παραδοσιακοί Χοροί : ΘΕΣΣΑΛΙΑ

.....γράφει η Καίτη Μπαραμίλη, απόφοιτος 1967

Η Θεσσαλία είναι το γνωστότερο διαμέρισμα της ηπειρωτικής Ελλάδας, μεταξύ Μακεδονίας, Στερεάς Ελλάδας, Ηπείρου και Αιγαίου πελάγους. Βρίσκεται στην Κεντρική Ελλάδα. Περικλείεται από κάθε πλευρά της, από ψηλά βουνά, όπως ο Όλυμπος, το ψηλότερο ελληνικό βουνό (η κατοικία των δώδεκα θεών της μυθολογίας), που ήταν το καταφύγιο των κλεφτών και των αμαρτωλών στα μαύρα χρόνια της τουρκοκρατίας, και η δημοτική μας ποίηση το ύμνησε με τα ωραιότερα δημοτικά τραγούδια. Απέναντί του υψώνεται η Όσσα ή Κίσαβος (ο Όλυμπος και ο Κίσαβος, τα δυο βουνά μαλώνουν, όπως λέει και το δημοτικό τραγούδι) . Νοτιότερα βρίσκεται το μαγευτικό Πήλιο κατάφυτο. Το σημαντικότερο βέβαια χαρακτηριστικό της Θεσσαλίας είναι ο κάμπος της. Φαίνεται πως η απέραντη πεδιάδα ήταν παλιότερα μεγάλη λίμνη, που έπαθε καθίζηση από τους συνεχείς σεισμούς, τα νερά της διοχετεύτηκαν στο Αιγαίο πέλαγος και αποξηράνθηκε. Σήμερα είναι μεγάλη, εύφορη πεδιάδα και λένε ότι το στενό μεταξύ του Ολύμπου και της Όσσας απ' όπου διοχετεύθηκαν τα νερά στο Αιγαίο, αποτελεί τη μαγευτική και ευφορότατη κοιλάδα των Τεμπών.

Παρόλο που οι κάτοικοί της παρουσιάζουν ετερογένεια ως προς την προέλευση (βλαχόφωνοι, Χασιώτες, Σαρακατσάνοι, Καραγκούνηδες, Μικρασιάτες και Θρακιώτες πρόσφυγες), εντούτοις κατόρθωσαν να διατηρήσουν μια κοινή διάλεκτο και παράδοση.

-Οι τοπικοί χοροί της Αργιθέας της νότιας ορεινής Θεσσαλικής περιοχής είναι κλειστοί, ένα είδος αργού τσάμικου με βαριές κινήσεις όπου έχουμε σαφή επηρεασμό από Ηπειρωτικές επιδράσεις.

-Οι πηλιορείτικοι χοροί είναι ολοφάνερα επηρεασμένοι από τους ρυθμούς του Αιγαίου.

-Η περιοχή που συνορεύει με την Μακεδονία διαμορφώνει κοινούς μ' αυτήν ρυθμικούς μουσικούς και χορευτικούς τύπους . Πολλοί χοροί χορεύονται χωρίς οργανική συνοδεία.

Οι κυριότεροι χοροί:

ΘΕΣΣΑΛΙΚΟΣ

Χορός στα τρία αποτελεί την βάση των στρωτών χορών .

ΠΕΡΑ ΣΤΟΝ ΠΕΡΑ ΜΑΧΑΛΑ

Χορός που χορεύεται στην περιοχή της Καρδίτσας. Χαρακτηρίζεται όπως και οι περισσότεροι Θεσσαλικοί χοροί, από αργές και μεγαλοπρεπείς κινήσεις. Κατ' εξοχήν γυναικείος χορός. Χορεύεται από τη νύφη σαν αποχαιρετιστήριο, έξω από το σπίτι της πριν από τα στέφανα. Θεωρείται από τους πιο παλιούς χορούς και χορεύεται και σήμερα σε κάθε γάμο, κυρίως στα χωριά.

ΚΛΕΙΣΤΟΣ ΑΡΓΙΘΕΑΣ

Είναι χορός πασχαλιάτικος και χορεύεται την Κυριακή του Πάσχα το απόγευμα στην πλατεία του χωριού όπου γίνεται μεγάλο γλέντι και σέρνουν πρώτα το χορό οι γεροντότεροι.

ΤΑΙ-ΤΑΙ

Το ΤΑΙ-ΤΑΙ είναι βυζαντινής προέλευσης χορός που ανακαλύφθηκε πριν από λίγα χρόνια. Ο χορός ονομάζεται ΤΑΙ-ΤΑΙ πιθανώς από τις επαναλαμβανόμενες συλλαβές του (τ'αϊνέβενε) λέξη που υπάρχει στο δεύτερο στίχο του τραγουδιού . Χορεύεται με γραφικότητα και μεγαλοπρέπεια ενώ κάνει εντύπωση η εναλλαγή των ανδρικών και γυναικείων φωνών, που διαδέχονται ομαδικά η μία την άλλη, πριν ακόμα τελειώσουν. Σημειώνεται ότι οι κάτοικοι του χωριού Αϊδονοχώρι οι οποίοι χόρευαν το χορό, αρνούσαν να τον χορέψουν σε οποιαδήποτε άλλη περίπτωση, ακόμα και σε γιορτή , διότι τον εκτελούσαν με λατρευτική αποκλειστικότητα μόνο τη βδομάδα του Πάσχα .

ΠΗΛΙΟΡΕΙΤΙΚΟΣ

Χορεύεται από άνδρες και γυναίκες με λαβή καλαματιανού. Αντίθετα με τους άλλους θεσσαλικούς χορούς που χορεύονται αργά, είναι πολύ γρήγορος.

ΜΠΕΡΑΤΙ

Είναι χορός συγκαθιστός και χορευόταν συνήθως στους γάμους, όταν οι συγγενείς συνόδευαν τη νύφη και το γαμπρό στην εκκλησία.

ΣΒΑΡΝΙΑΡΑ

Είναι μια μορφή συρτού στα δύο με έντονο σουστάρισμα. Η ονομασία του χορού προέρχεται από τα βήματά του που είναι βαριά και συρτά (σβαρνιστά). Συνήθως η Σβαρνιάρρα προηγείται της Καραγκούνας, χορεύεται δηλαδή σαν ένα είδος εισαγωγής. Στο Πήλιο χορεύεται όταν η νύφη έχει μικρότερη ανύπαντρη αδερφή. Φροντίζει την ώρα που εγκαταλείπει το πατρικό της σπίτι να σβαρνίσει το δεξί της πόδι στο κατώφλι για να πάρει σύντομα σειρά η αδερφή της.

ΚΑΡΑΓΚΟΥΝΑ

Παραλλαγή της Σβαρνιάρρας που γυρίζει σε καλαματιανό χορεύεται από άνδρες και γυναίκες κυρίως στα πεδινά των νομών Καρδίτσας και Τρικάλων. Το τραγούδι της Καραγκούνας είναι μια αναφορά κι ένας θαυμασμός στην αρχοντική καραγκούνικη γυναικεία φορεσιά η οποία μαζί μ' αυτή της σαρακατσάνας, αποτέλεσαν θέματα μελέτης και έρευνας.

ΚΑΓΚΕΛΙ

Έλαβε το όνομά του από τα πολλά καγκέλια (στροφές) που έχει. Είναι ελεύθερος πηδηχτός χορός με πολλές στροφές. Χορεύεται με τα βήματα του Καλαματιανού, πάνω στα οποία γίνονται διάφορες φιγούρες.

ΑΡΒΑΝΙΤΟΒΛΑΧΙΚΟ

Χορεύεται συνήθως ελεύθερα από άνδρες και γυναίκες και στη συνέχεια σχηματίζουν ζευγάρια.

ΡΟΥΓΚΑΤΣΙΑΡΙΚΟΣ

Χορεύεται τη μέρα των Φώτων στην περιοχή Φαρσάλων στο πεδινό Καρδίτσας και σε άλλες Θεσσαλικές περιοχές, σαν τοπικό έθιμο. Ο Ρουγκατσάρης είναι αυτός που χλευάζει τους γύρω του. Φορά προβιές, έχει πολλά κουδούνια στο λαιμό του. Αυτοί που ντύνονται μ' αυτό τον τρόπο σχηματίζουν μια παρέα, η οποία γυρίζει από γειτονιά σε γειτονιά χορεύοντας τον χορό με ανταπόδοση φιλέματα και κεράσματα. Τα βήματα του χορού είναι έξι και χορεύονται όπως τα πρώτα βήματα του καλαματιανού.

Μπιζέρησα μωρ' μάνα συρτός χορός γυναικών σε επτάσημο ρυθμό. Χορεύονταν στα Καραγούνικα χωριά Καρδίτσας. **Ρωϊμάνα** το τελευταίο τραγούδι χορός -παιχνιδίσματα στο σεργιάνι με χορευτική απόδοση από την Κρανιά Καρδίτσας. Το ποιητικό κείμενο αναφέρεται πειραχτικά στην κόντρα δύο γυναικών για έναν άντρα και σχετίζεται με τη λειτουργικότητα του χορευτικού δρώμενου του σεργιανιού που σκοπό είχε την αποκατάσταση των κοριτσιών.

ΚΑΡΑΓΚΟΥΝΑ

ΤΡΙΚΕΡΙ ΠΗΛΙΟΥ

ΚΑΡΑΓΚΟΥΝΑ

ΧΑΣΙΑ-ΝΥΦΙΚΟΣ ΚΕΦΑΛΟΔΕΣΜΟΣ

ΤΡΙΚΕΡΙ ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ

ΜΑΓΝΗΣΙΑ ΠΗΛΙΟ

ΜΑΓΝΗΣΙΑ ΝΥΦΙΚΗ ΦΟΡΕΣΙΑ

ΣΤΕΦΑΝΟΒΙΚΗ ΝΥΦΙΚΗ ΦΟΡΕΣΙΑ

Η Καίτη Μπαραμίλη γεννήθηκε στο Κάιρο και αποφοίτησε από την Αμπέτειο (ΣΤ' Εμπορικού) το 1967.

Πηγή πληροφοριών : εγκυκλοπαίδειες και το διαδίκτυο.

Βιβλία/Εκδόσεις Αμπετειανών

«Ελληνικός Περίπατος στο Κάιρο»

της **Μαρίας Αδαμαντίδου-Κουτρομπάκη**

.....γράφει η **Νανά Ευσταθιάδου**

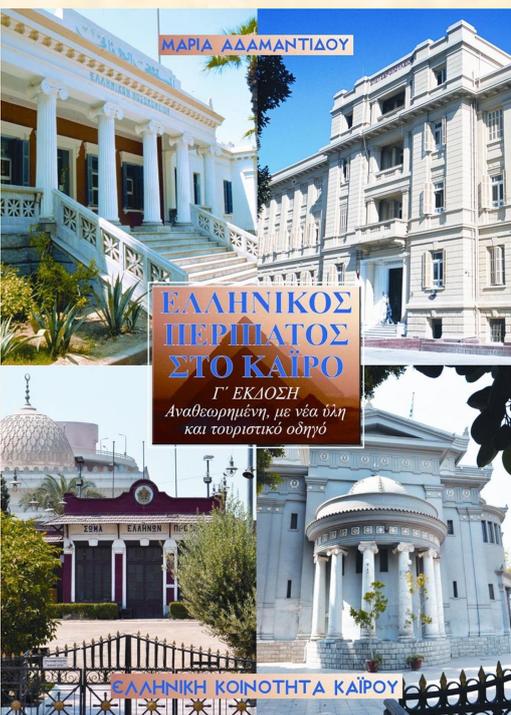
Ένα βιβλίο που οφείλει ο κάθε Αιγυπτιώτης να διαβάσει και όχι μόνο. Μια προσεγμένη δουλειά ενός ανθρώπου με γνώσεις και μεράκι για ανεύρεση, πρωταρχικά, των ιστορικών εκείνων στοιχείων, που από τον 28^ο αι. π.Χ. ξεκίνησαν να δένουν τους δυο λαούς μας - τους Αιγύπτιους και τους Έλληνες -, ενώ ταυτόχρονα συγκεντρώνει τις σημαντικότερες πληροφορίες για τον κάθε νέο έλληνα επισκέπτη, που επιθυμεί να γνωρίσει ένα μέρος της ιστορίας του εκτός συνόρων και να θαυμάσει μέσα από το χρόνο μέχρι και σήμερα ό,τι έχει να προσφέρει αυτή η χώρα. Μια ιστορική αναδρομή, αλλά και μια κατάθεση ψυχής γύρω από έναν τόπο που όλοι εμείς αγαπήσαμε και δικαίως αποκαλούμε δεύτερη πατρίδα.

Η προσφορά της Ελληνικής Κοινότητας Καΐρου μεγάλη κι ακόμα μεγαλύτερη η προσπάθεια της Μαρίας Αδαμαντίδου, η οποία ορμώμενη από χιλιάδες συναισθήματα αγάπης για τη χώρα που μας γαλούχησε, με τον επαγγελματικό ζήλο μιας αναγνωρισμένης δημοσιογράφου, κατάφερε να καταγράψει όλα όσα συνδέουν τον Αιγυπτιώτη Ελληνισμό με την αναμφισβήτητη μαγεία της ευλογημένης αυτής χώρας του Νείλου.

Πλάι της δικοί μας άνθρωποι, άνθρωποι του πνεύματος και στελέχη της αιγυπτιώτικης κοινωνίας, συνέβαλαν με αρχεία στη δημιουργία αυτής της εξαιρετικής και πολύ κατατοπιστικής έκδοσης, που ψάχτηκε και εμπλουτίστηκε από την ίδια στο σύνολο τρεις φορές. Η πρώτη έκδοση ανάγεται στο 1994, ακολούθησε η δεύτερη για να δώσει τελικά τη θέση της στην τρίτη βελτιωμένη και καθ' όλα προικισμένη.

Πολλές είναι οι φορές που σκέφθηκα ξεφυλλίζοντάς το ανατρέχοντας σε συγκεκριμένες σελίδες και εικόνες, ότι αν δεν υπήρχαν αυτοί οι άνθρωποι ν'αποδώσουν πολιτισμικό φόρο τιμής στα όσα χάραξε ο ελληνισμός στον αγαπημένο αυτό τόπο και στην παράλληλη πορεία των δύο λαών – γιατί δεν πρέπει να ξεχνάμε πως οι βάσεις, οι προϋποθέσεις είναι εκείνες που βάζουν τα θεμέλια για το έργο – θα είμασταν σίγουρα φτωχότεροι σε γνώσεις αλλά και σε συναίσθημα. Το διάβα μας εκεί, μας στιγμάτισε ιστορικά και πολιτιστικά και κίνησε το ενδιαφέρον και το θαυμασμό μιας μεγάλης μερίδας της ευρύτερης κοινωνίας απέναντί μας. Γι' αυτό κι αξίζει να υποκλιθούμε σ'αυτό που εγώ αποκαλώ άθλο συνείδησης, σ'αυτό που με τόση σοβαρότητα και ζέση πέτυχε να μας χαρίσει μέσα σε λίγες μόνο σελίδες η Μαρία. Σχολαστική κι επιμελημένη δουλειά. «Ταυτότητα» του κάθε Αιγυπτιώτη, όπως

πολύ εύστοχα ανέφερε και η ίδια.

Και για να επανέλθουμε στο Κάιρο, μιάς και ο περίπατος εκεί θα γίνει:

«Κι αν σήμερα ο ελληνισμός του Καΐρου έχει αριθμητικά ελαττωθεί, ωστόσο η κληρονομιά του είναι αδύνατον να παραβλεφθεί ή να υποτιμηθεί...» αναφέρει στο χαιρεστήριο μήνυμά του στις πρώτες σελίδες της τρίτης έκδοσης ο Πάπας και Πατριάρχης Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής, Θεόδωρος ο Β΄.

Μια απλή περίληψη των περιεχομένων του βιβλίου, χωρίς να εισέλθω σε λεπτομέρειες, που έτσι κι αλλιώς δίνονται απλόχερα στο ίδιο το βιβλίο, ίσως να είναι απαραίτητη για να κεντρίσει το ενδιαφέρον μας και να μας παρακινήσει να ξεκινήσουμε τον «περίπατο» μαζί της.

Ο «Ελληνικός Περίπατος στο Κάιρο», μετά από μια σύντομη αλλά περιεκτική ιστορική εισαγωγή, από την πρώτη εμφάνιση των Κρητών, τον 28^ο αι. π.Χ. στο Δέλτα του Νείλου, τους Μιλήσιους που ακολούθησαν τον 8^ο αι. και εν συνεχεία την ίδρυση της Ναυκράτιδας επί Ψαμμήτιχου, τους Δωριείς, Αιολείς, Φωκαιοί και Αιγινίτες που προσέλκυσε η εμπορική και πολιτισμική θέση της χώρας μέχρι την επέλαση του Μεγάλου Αλεξάνδρου και την ίδρυση των μεγάλων κέντρων, ολοκληρώνει με την

μεσουράνηση επί Μωχάμεντ Άλι το 1811 για να φτάσει ως το σήμερα. Το σήμερα που από το 2011, άνοιξε νέους ορίζοντες για το σύνολο του αιγυπτιακού λαού. Ένας αγώνας για την ανεξαρτησία και το εθνικό συμφέρον, όπως αναμενόταν στη φυσική εξέλιξη της πορείας του.

Κατά τη διάρκεια του εκτενούς αυτού περιπάτου, άπειρες είναι οι στάσεις: Ξεκινάει ψιθυρίζοντας ουσιαστικές λεπτομέρειες για το έργο των μεγάλων ελλήνων του Καΐρου και την προσφορά τους στην ελληνική κοινότητα, στους τομείς του εμπορίου, της βιομηχανίας, των τουριστικών υποδομών, των ευεργεσιών, των αθλητικών και πολιτιστικών σωματείων, των κοινωφελών ιδρυμάτων, των ομίλων και του κόσμου του πνεύματος. Παράλληλα, με υπέροχες εικόνες –με δικές της φωτογραφίες-- μας σεργιανάει έξω και μέσα από τα κτίρια που αποτύπωσαν την ιστορία και τη διαδρομή μας στην Αίγυπτο: Σχολεία, εκκλησίες που ιδρύθηκαν για την οργάνωση και συσπείρωση της ελληνικής παροικίας, ορφανοτροφεία, νοσοκομείο, γηροκομείο που λειτούργησαν στον τομέα κοινωνικής πρόνοιας και αρωγής, δημοφιλή στην παροικία στέκια, με όλες τους τις δραστηριότητες και τ'ανθρωπιστικά τους προγράμματα, μην παραλείποντας ν'αναφερθεί και στην μεγάλης επικοινωνιακής σημασίας προσφορά του ελληνικού τύπου στο Κάιρο. Κι όλα αυτά ιστορικά θεμελιωμένα και συνδεδεμένα με τα ονόματα όλων αυτών που τα στήριξαν, όπως Αλέξανδρος Ρόστοβιτς Βέης, Νέστορας Τσανακλής, Κων/νος Ξενάκης, Γιώργος Σπετσερόπουλος, Κων/νος Αχιλλόπουλος, Μιλτιάδης Μελαχροινός, πρωτεργάτες της ίδρυσης της πρώτης Ελληνικής Κοινότητας Καΐρου το 1904, και άλλοι πολλοί.

Στις τελευταίες σελίδες του και λίγο πριν προχωρήσουμε στο δεύτερο μέρος του βιβλίου που είναι ένας καθόλα ενημερωμένος Τουριστικός Οδηγός, έχουμε και χάρτη της πόλης και της ευρύτερης περιοχής της.

Ο Τουριστικός Οδηγός, που προσετέθη στην δεύτερη έκδοση του βιβλίου, συμπεριλαμβάνει για μας που είτε τα γνωρίζουμε είτε όχι, αλλά και για τον κάθε νέο ενδιαφερόμενο τα επισκέψιμα ιστορικά μνημεία του Καΐρου, προϊόντα διαφόρων μεγάλων πολιτισμών, τα πλούσια μουσεία του, τις επιβαλλόμενες απολαύσεις κι αποδράσεις του, που παράλληλα με τις γεμάτες χρώματα αγορές, παραμένει ένας από τους πλέον αξιόλογους προορισμούς.

Καταλύματα, διασκέδαση, συμβουλές προσαρμογής και προφύλαξης, χρήσιμες διευθύνσεις υπηρεσιών και καταστημάτων, καθώς και ... μερικές αραβικές λέξεις πρώτης ανάγκης, έχουν συμπεριληφθεί για χρήση από κάθε μη Αιγυπτιώτη επισκέπτη. Ένα υπεύθυνο εργαλείο τσέπης.

Με το κείμενό μου αυτό, από την αρχή δεν είχα κανένα λόγο να μπώ στις ημερομηνιακές και ονομαστικές λεπτομέρειες, γιατί απλούστατα αυτά τα κάνει το ίδιο το βιβλίο με πολύ ακρίβεια και υπευθυνότητα. Σκοπός μου ήταν να σας πω την άποψή μου και διαβάζοντάς το δεν σας κρύβω ότι ένιωσα βαθιά συγκίνηση που κάποιος επί τέλους κατόρθωσε συνοπτικά να με διαφωτίσει για μια ζωή που χαράξαμε κι αφήσαμε πίσω, αλλά που δεν έχουμε το δικαίωμα ούτε να ξεχάσουμε, ούτε να διαγράψουμε.

Άλλωστε τι είναι η ιστορία μας; Μνήμες είναι, μνήμες όχι μόνο δικές μας, καταγεγραμμένες μνήμες όλων μας. Αυτές έψαξε σχολαστικά και βρήκε η Μαρία.

Σημείωση : Τα έσοδα από την πώληση του «Ελληνικού Περιπάτου στο Κάιρο» αποδίδονται στην Ελληνική Κοινότητα Καΐρου και στον Σύνδεσμο Αιγυπτιωτών Ελλήνων.

Η Νανά Ευσταθιάδου γεννήθηκε στο Κάιρο το 1948. Τελείωσε την Αμπέτσιο το 1966 κι ακολούθησε τις σπουδές της στο Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών στο τμήμα Ελληνικής και Γαλλικής Φιλολογίας, απ' όπου κι αποφοίτησε το 1971. Στη συνέχεια έκανε το μεταπτυχιακό της στη Σορβόνη, στο Παρίσι, στο τμήμα Συγκριτικής Λογοτεχνίας. Εργάστηκε σε διάφορες εντός κι εκτός Ελλάδος επιχειρήσεις σε σημαντικές θέσεις, ενώ παράλληλα ασχολήθηκε για χρόνια με εκδόσεις και μεταφράσεις βιβλίων. Είναι παντρεμένη με τον Ανδρέα Παπαβασιλείου κι έχει μια κόρη, που σήμερα σπουδάζει.

Έχετε κάποια παλιά φωτογραφία από τα μαθητικά σας χρόνια στην Αμπέτσιο ή την ζωή σας στο Κάιρο; Σκανάρετέ την και στείλτε την στον Κάδμο !

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΓΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΑΣ

Ημερομηνία : 1η Φεβρουαρίου 2015

Τόπος : Σύνδεσμος Αιγυπτιωτών Ελλήνων

Η Ετήσια Τακτική Γενική Συνέλευση πραγματοποιήθηκε παρουσία όλων των μελών του ΔΣ του Συλλόγου και ικανοποιητικού αριθμού μελών. Παρόντες ήταν επίσης η πρόεδρος του ΣΑΕ, Κρυστάλλω Τρίμη, ο πρόεδρος του Συλλόγου Ελλήνων Καΐρου (ΣΕΚ) Μιχάλης Μπίσκος και ο Γιώργος Καρκασίνας, μέλος του ΔΣ του ΣΕΚ, ο Παναγιώτης Σαραγάς, επίτιμος πρόεδρος του ΣΕΚ, ο Χαράλαμπος Τζιτζάς, επικεφαλής της Συσπείρωσης Πορτ-Σαΐτιανών, η Βιργινία Μαρινιά της Γυναικείας Συντροφιάς του ΣΑΕ και ο Χρήστος Χριστοφίδης, υπεύθυνος του εντευκτηρίου ΣΑΕ.

Μετά το καλωσόρισμα των παρισταμένων από τον πρόεδρο του ΣΑΣ Νικόλα Βαδή, πρόεδρος της Συνέλευσης ορίστηκε ο **Βασίλης Βασσάλος** και γραμματέας η **Μαρία Αδαμαντίδου**. Στη συνέχεια ο Ν. Βαδής διάβασε την εισήγησή του για το έτος 2014. Σ' αυτήν αναφέρθηκε στην κίνηση μελών και τις συνδρομές, την κοινωνική πρόνοια, την ιστοσελίδα, τις διάφορες εκδηλώσεις του Συλλόγου, την συνεχιζόμενη συμμετοχή στις δραστηριότητες του ΣΑΕ (στις επιτροπές Δημ. Σχέσεων, Κοινωνικής Πρόνοιας και Επιτροπής Νέων, Πολιτιστικών και Εκδρομών και Ψυχαγωγικών Εκδηλώσεων). Αναφέρθηκε επίσης στα νέα μέλη, τους Αμπετειανούς που μας «άφησαν» για το αιώνιο ταξίδι το έτος που πέρασε, τις συναντήσεις της «παρέας της Τετάρτης», τη συνεργασία με την Ιερά Μονή Σινά, την Ελληνική Κοινότητα Καΐρου και άλλα αιγυπτιώτικα σωματεία, κυριότερο των οποίων είναι το σωματείο-μητέρα όλων, δηλαδή ο Σύνδεσμος Αιγυπτιωτών Ελλήνων.

Τελειώνοντας, αφού απηύθυνε ένα μεγάλο «ευχαριστώ» στα μέλη του ΔΣ του ΣΑΣ για τη γόνιμη και ουσιαστική συνεργασία τους, ευχαρίστησε ιδιαίτερα τον Μακαριότατο Πάπα και Πατριάρχη Αλεξανδρείας κ. Θεόδωρο Β' για την αγάπη και το θερμό ενδιαφέρον του, τον επίτιμο πρόεδρο του ΣΑΣ Αρχιεπίσκοπο Σινά κ. Δαμιανό για όλα όσα προσφέρει και τα οποία είναι πολύ περισσότερα από όσα προβλέπει το τυπικό καταστατικό της εφορίας μας, την πρόεδρο του ΔΣ του ΣΑΕ Κρυστάλλω Τρίμη, τα μέλη του ΔΣ του ΣΑΕ καθώς και τις κυρίες της Γραμματείας για την άριστη συνεργασία και υποστήριξη.

Αφού τηρήθηκε ενός λεπτού σιγή για τους αποδημήσαντες, ο **Ν. Βαδής** παρέδωσε το μικρόφωνο στον **Β. Βασσάλο**, ο οποίος κάλεσε τους παρισταμένους να υποβάλουν τυχόν προτάσεις ή κριτική. Ανταποκρινόμενοι στο κάλεσμά του πήραν τον λόγο με εισηγήσεις οι εξής:

-- Ο **Γαβριήλ Διαμαντής** που πρότεινε ο ΣΑΣ να διευρύνει τον κοινωνικό κύκλο στον οποίο απευθύνεται και να πλησιάσει και μη Αιγυπτιώτες, επιχειρώντας μεταξύ άλλων συνεργασία με τον Μορφωτικό Ακόλουθο της Αιγύπτου, ενώ πρότεινε επίσης την προώθηση της διδασκαλίας της αραβικής γλώσσας. Σχετικά με το τελευταίο ανέφερε ότι στο Πανεπιστήμιο Πειραιώς, όπου είναι αναπληρωτής καθηγητής στο Τμήμα Διεθνών και Ευρωπαϊκών Σπουδών, υπάρχει δυσκολία στην εύρεση των κατάλληλων υποψηφίων για την έδρα Αραβικής Γλώσσας. Στο σημείο αυτό παρενέβη ο **Ν. Βαδής** για να θυμίσει ότι στον ΣΑΕ γίνονται μαθήματα αραβικής γλώσσας και επίσης ότι θα πραγματοποιηθεί εκδρομή στο Κάιρο για τα θυρανοίξια του ναού του Αγίου Γεωργίου. Τον λόγο πήρε ύστερα ο ειδ. γραμματέας του ΣΑΣ **Λάκης Πεζάς** για να πει ότι οι προτάσεις συνεργασίας με το αιγυπτιακό Μορφωτικό Κέντρο δεν γίνονται πάντοτε αποδεκτές γιατί το Κέντρο δεν μπορεί να ανταποκριθεί στις πολλές προτάσεις συνεργασίας που γίνονται από τα διάφορα αιγυπτιώτικα σωματεία.

-- Ο **Μιχάλης Ατζέμης** ο οποίος αναφέρθηκε στο ότι όταν πρόκειται για εκθέσεις με έργα τέχνης, οι υπάρχοντες χώροι, όπως του εντευκτηρίου του ΣΑΕ και του Μορφωτικού Κέντρου, δεν είναι κατάλληλοι γιατί τους λείπει η κατάλληλη υποδομή έκθεσης και φύλαξης.

-- Έγινε επίσης η πρόταση να ενθαρρυνθεί η συνεργασία με τους καθηγητές της Αμπετείου στο Κάιρο.

Σειρά είχε ο τομέας των **Οικονομικών** με υπευθύνους τα τρία μέλη της Εξελεγκτικής Επιτροπής **Μ. Καυκάλα**, **Κ. Μελιτόπουλο** και **Γ. Βάβλη**. Ο **Μ. Καυκάλας** ανέγνωσε αρχικά τον απολογισμό του έτους **2014**, ο οποίος και ενεκρίθη. Ακολούθησε η ανάγνωση του προϋπολογισμού του έτους **2015**, την οποία ακολούθησε συζήτηση γύρω από τα εξής σημεία:

Συνδρομές μελών

Ο πρόεδρος της Γεν. Συνέλευσης **Βασίλης Βασσάλος** έθεσε ερώτημα για την «αισιόδοξη» --όπως την χαρακτήρισε-- πρόβλεψη διπλασιασμού των εισπράξεων από τις συνδρομές μελών. Ο **Μ. Μπίσκοκς** έλαβε τον λόγο για να αναφέρει ότι, λόγω της σοβαρής οικονομικής κρίσης, στον ΣΕΚ δεν πιέζουν πλέον τα μέλη να πληρώσουν τις συνδρομές τους αλλά προσπαθούν να πραγματοποιούν έσοδα από άλλες πηγές (χορούς και άλλες εκδηλώσεις). Εννοείται ότι όποιος μπορεί να πληρώσει πληρώνει, αλλά οι υπόλοιποι δεν πιέζονται. Ο ταμίας του ΣΑΣ **Μίμης Πιερός** σημείωσε ότι η συνδρομή των 15 ευρώ του ΣΑΣ δεν είναι απαγορευτική, και τα 5 από τα 15 ευρώ πάνε στην Κοινωνική Πρόνοια του ΣΑΕ. Ο **Μ. Μπίσκοκς** απάντησε ότι η συνδρομή του ΣΕΚ είναι 10 ευρώ, η δε **Μ. Αδαμαντίδου** σχολίασε ότι αυτή καθαυτή η συνδρομή των 15 ευρώ δεν είναι απαγορευτική αλλά για τον Αιγυπτιώτη που είναι μέλος στον ΣΑΣ, στον ΣΕΚ και στον ΣΑΕ, όλες οι μη απαγορευτικές συνδρομές αθροίζονται σε χρηματικό ποσό δύσκολο να καταβληθεί εν μέσω κρίσης.

Συντονισμός εκδηλώσεων αιγυπτιώτικων σωματείων

Ο Α' αντιπρόεδρος του ΣΑΣ **Μιλτιάδης Ραδόπουλος-Μαρνέλλος** πρότεινε οι εκδηλώσεις αιγυπτιώτικων σωματείων να γίνονται συνδυαστικά για να προκύπτει μείωση εξόδων και αύξηση εσόδων. Ο **Ν. Βαδής** σημείωσε ότι έχει γίνει πρόταση από τον ΣΑΕ προς όλα τα αδελφά αιγυπτιώτικα σωματεία για τον καλύτερο συντονισμό έτσι ώστε να μην συμπίπτουν οι εκδηλώσεις, ενώ η **Κ. Τρίμη** προσέθεσε ότι θα ήταν πολύ εντυπωσιακό αν γινόταν εκδηλώσεις με συμμετοχή όλων των μελών των αιγυπτιώτικων σωματείων.

Ανάγκη στήριξης του ΣΑΕ από τα αδελφά σωματεία

Ο **Χρήστος Χριστοφίδης** πήρε τον λόγο για να θέσει το ζήτημα της οικονομικής στήριξης του ΣΑΕ, ο οποίος φροντίζει μεγάλο αριθμό αναξιοπαθούντων Αιγυπτιωτών και ότι είναι απαραίτητο να βοηθηθεί ο Σύνδεσμος ώστε να επιβιώσει. Ο **Μ. Μπίσκοκς** απάντησε ότι ο Σύλλογος Ελλήνων Καΐρου, ως το άλλο καΐρινό σωματείο, είναι πάντοτε στο πλευρό του ΣΑΕ. Ο **Απ. Τζιτζιάς** τόνισε ότι η συσπείρωση των αιγυπτιώτικων σωματείων είναι απαραίτητη και έφερε το παράδειγμα του συλλόγου που εκπροσωπεί, ο οποίος δεν έχει συνδρομή αλλά τα μέλη του πληρώνουν απευθείας τη συνδρομή του ΣΑΕ, είναι δηλαδή μέλη του ΣΑΕ. Αποφεύγεται έτσι χρονοβόρα και προβληματική συχνά διαδικασία είσπραξης συνδρομών, ενώ οι Πορτ-Σαϊτιανοί έχουν απόλυτη ελευθερία στη χρήση του εντευκτηρίου, στην διοργάνωση δικών τους εκδηλώσεων κ.λπ. Κάλεσε, τέλος, όλα τα αδελφά αιγυπτιώτικα σωματεία να κάνουν το ίδιο, και η πρότασή του συνοδεύτηκε από θερμό χειροκρότημα.

-- Ο **Β. Βασσάλος** ζήτησε και έλαβε εξηγήσεις για την πρόβλεψη του ποσού εκτάκτων εσόδων, ενώ ο **Π. Σαραγάς** συνεχάρη τον ΣΑΣ για την επιτυχημένη δράση του στο 2014.

Τον λόγο πήρε στη συνέχεια ο **Μ. Καυκάλας** ο οποίος διάβασε την έκθεση της Εξελεγκτικής Επιτροπής, σύμφωνα με την οποία τα βιβλία πρακτικών, το ταμείο ημερησίας κίνησης και τα στοιχεία γενικών του ΣΑΣ, είναι κανονικά ενημερωμένα και απολύτως εντάξει.

Τέλος, μετά από παρότρυνση του **Β. Βασσάλου**, προτάθηκαν και συζητήθηκαν τα παρακάτω ζητήματα:

-- **Ε. Πεζάς**, γενικός γραμματέας του ΣΑΣ: Απεύθυνε ερώτηση στη Γεν. Συνέλευση για το εάν είναι ή όχι σκόπιμο τα μη μέλη του ΣΑΣ να χρεώνονται κάτι επιπλέον για εισιτήρια εκδηλώσεων σε μεγάλα θέατρα (όπως το Badminton) που ο ΣΑΣ έχει εξασφαλίσει σε ιδιαίτερα χαμηλές τιμές. Επίσης σχετικά με τον νέο «Κάδμο» είπε ότι είναι ευπρόσδεκτα όλα τα σχόλια, είτε είναι επαινετικά είτε περιέχουν προτάσεις για τη βελτίωσή του.

-- **Γ. Δόκιος**: Πρότεινε να σχηματιστεί επιτροπή για brain storming προκειμένου να βρεθούν πιο αποτελεσματικοί τρόποι προσέλκυσης νεώτερων γενεών για την συνέχεια και ανανέωση του Συλλόγου. Ένας τρόπος, είπε, είναι με την πιθανή προσφορά εργασίας, δεδομένου ότι η ανεργία είναι σε υψηλότατο ποσοστό τις ημέρες μας. Η **Β. Μαρινιά** ενημέρωσε ότι στον ιστότοπο του ΣΑΕ πρόσφατα δημιουργήθηκαν σελίδες όπου αναρτώνται αγγελίες από όσους ζητούν και όσους προσφέρουν εργασία, όπως γινόταν και στο έντυπο του ΣΑΕ (*Παναγιύππια*). Ο **Ν. Βαδής** απάντησε ότι είχε οργανώσει συνάντηση για να διερευνηθεί το ζήτημα προσέλκυσης νέων αλλά ανταποκρίθηκε μόνον ο Σύλλογος Ελλήνων Καΐρου. Η **Ε. Τσιλεκλή** είπε ότι μόνον αν μπουν νέοι στο ΔΣ του Συλλόγου θα υπάρξει ανανέωση και συνέχεια. Ο **Π. Σαραγάς** πρότεινε να υπάρχει στο ΔΣ ένας νέος ή νέα που θα έχει εκλεγεί μόνον από τους νεώτερους και θα εκπροσωπεί τα δικά τους ενδιαφέροντα. Τέλος ο **Μ. Μπίσκοκς** είπε ότι είναι απαραίτητο να μπουν στο ΔΣ οι 40ρηδες και οι 50ρηδες, οι οποίοι αρχικά είναι αρνητικοί για συμμετοχή, αλλά όταν

πάρουν μια γεύση και δουν πως λειτουργούν τα σωματεία, παραμένουν.

-- **Μ. Ραδόπουλος-Μαρνέλλος:** Εθιξε την παράμετρο των δυνατοτήτων που προσφέρει η Αίγυπτος όπου υπάρχουν θέσεις εργασίας και μπορεί δυνητικά να λύσει για ορισμένους το πρόβλημα ανεργίας. Κατά την άποψή του η Ελληνική Κοινότητα Καΐρου δεν δίνει την πρέπουσα σημασία στο θέμα, ενώ θα μπορούσαν να δημιουργηθούν μικρές ή μεσαίες εταιρείες και να δράσουν στην Αίγυπτο. Οι Αιγύπτιοι μας αγαπούν και είναι θετικοί σε τέτοιες συνεργασίες, η Πρεσβεία της Ελλάδος το ίδιο. Περιμένει από τον ΣΑΕ, τον ΣΕΑΑΣ και άλλα σωματεία να δράσουν για να δημιουργηθούν τέτοιες γέφυρες συνεργασίας μεταξύ Ελλάδας και Αιγύπτου και προτείνει να σταλούν σχετικές προτάσεις στο FORUM του ιστότοπου του Συλλόγου Αμπετείου Σχολής.

-- **Γ. Καρκασίνας:** Είπε ότι και ο ΣΕΚ κάνει μια ανάλογη δράση, αλλά θα ήταν καλύτερα η προσπάθεια να είναι ενιαία και συντονισμένη από όλα τα σωματεία.

Μετά το τέλος της συζήτησης, ακολούθησε το πατροπαράδοτο κόψιμο της πίττας από τον πρόεδρο του ΣΑΣ. Το φλουρί βρέθηκε γρήγορα : ήταν στο κομμάτι του Χριστού. Μετά τις ευχές του προέδρου προς τους παριστάμενους για ένα ευτυχισμένο 2015, η Ετήσια Τακτική Γενική Συνέλευση έλυσε τις εργασίες της.

Γνωρίζετε κάποιον Αμπετειανό ή Αιγυπτιώτη με ηλεκτρονική διεύθυνση που θα ήθελε να διαβάσει τον Κάδμο ; Στείλτε μας την ηλεκτρονική του διεύθυνση και θα τον περιλάβουμε στην λίστα διανομής.

Άρθρο για την Αρχιεπισκοπή Μονής Σινά

Αρχιεπισκοπική Επέτειος — Χρυσός Ιωβηλαίος

.....επιμελείται ο Νικ. Βαδής (από συνέντευξη της εποχής)

Ἡ Αἰετοῦ Σεβασμιότης ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σινᾶ
κ. κ. Πορφύριος ὁ Γ΄.

Με την ευκαιρία του Σημερινού Χρυσού Ιωβηλαίου Δάσκαλος 25 χρόνια. Ένα έπαθλο καρτερίας και θάρρους. Τα «εξωτερικά» της Αμπετείου στα 1903. Από την Θεολογική Σχολή Χάλκης στην ερημική οδό Μπουλάκου! Χρόνια ειρηνικής επίδοσης και συνεργασίας.

Μα εδώ στην ερημιά θα διδάξω;

Ήταν η πρώτη αντίδραση του πατρός «πατρός Πορφύριου» όταν, έφηβος 25 χρονών «ενετέλετο» υπό της Ιεράς Αυτοκρατορικής Μονής Σινά να αναλάβει καθήκοντα καθηγητού στην Αμπέτειο.

Βρισκόμεθα στα 1903. Στην σημερινή λεωφόρο της 26^{ης} Ιουλίου με τις μεγαλοπρεπείς οικοδομές και τα πλούσια καταστήματά της υπήρχε ένας ερημικός δρόμος που λεγόταν Μπουλάκο. Τραμ, φυσικά, δεν υπήρχαν και τον σημερινό ορυμαγδό της τροχαίας, αναπλήρωναν, που και που μερικά αμάξια και μερικοί αραιοί διαβάτες. Πλάι στην Αμπέτειο, εκεί που σήμερα

βρίσκεται το καφενείο «Πορτ Φουάντ» ύψωνε καχεκτικά το ανάστημά της η αγγλικανική Εκκλησία.

Αυτά ήταν τα «εξωτερικά» της σχολής. Ο σημερινός Αρχιεπίσκοπος και πρόεδρος της Εφορείας τα αναπολεί σήμερα, μπρος σε δυο αχνισμένα φλιτζάνια καφέ, ενδίδοντας στην σχετική παράκληση του δημοσιογράφου.

Η συνομιλία κυλά αβίαστη σ' ένα από τα τρία δωμάτια της παλαιάς Αμπετείου που σώθηκαν προσωρινά από την καταλυτική αξίνη του χρόνου. Σ' αυτά στεγάζεται τώρα η γραμματεία της Εφορείας, μέχρι που να αξιοποιηθεί ο όλος χώρος.

Διευθυντής της Σχολής, μας λέγει ο Σεβασμιότατος, ήταν τότε ο Γιώργος Μπουκουβάλας. Ένας άριστος εκπαιδευτικός. Τον διαδέχθηκε ο Αργ. Μοσχίδης. Και στην σειρά: Ο κ. Άμαντος (ακαδημαϊκός και καθηγητής σήμερα του Πανεπιστημίου Αθηνών), ο Παύλος Βαλάκης, ο Μιχ. Μιχαϊλίδης, ο κυρ. Σκαρλατίνης. Η συνεργασία μου με όλους υπήρξε ειρηνική και αποδοτική.

Δεν είναι εύκολο πράγμα, σε μια συνέντευξη, να συμπυκνώσεις 25 χρόνων αναμνήσεις...

Ιδιαίτερα σαν είσαι δάσκαλος ... Τόσος κόσμος, τόσοι μαθητές, τόση εμπειρία! Ένα έπαθλο καρτερίας και θάρρους. Μα ο δάσκαλος κάποτε καλείται να αφήσει την έδρα. Το «αγγελικό σχήμα» τον θέλει τώρα Αρχιεπίσκοπο του Θεοβάδιστου Όρους Σινά. Έτσι στα 1926 θα κλείσει ένα κεφάλαιο –εκείνο του καθηγητού της Ιστορίας και των Θρησκευτικών- για να ανοίξει ένα άλλο: του Προέδρου της Εφορείας, Πενήντα ολόκληρα χρόνια στην υπηρεσία μιας Σχολής.

Ο Σεβασμιότατος μας μιλά τώρα για τα μαθητικά του χρόνια. Ήταν παιδί 15 χρονών και μόλις είχε τελειώσει το σχολαρχείο. Ο πατριώτης του, Γεώργιος Αθανασάκης του προτείνει να εισέλθει στην Θεολογική Σχολή της Χάλκης... Άλλ' οι κανονισμοί της σχολής είναι αυστηροί. Θα μείνει λοιπόν δυο χρόνια σιμά του μέχρι που να συμπληρώσει τα δεκαεπτά του χρόνια για να εγγραφεί στα 1895 στην Θεολογική Σχολή. Ο νεαρός Πορφύριος βρίσκεται τώρα στο τέταρτο έτος της φοιτήσεώς του και ο Αρχιεπίσκοπος του Σινά Πορφύριος ο Α΄ του προτείνει την θέση του καθηγητού στην Αμπέτειο. Ο σπουδαστής δέχεται, και με τον διορισμό του στην «γεραράν σχολή» εντάσσεται στην δύναμη της Μονής του Σινά... Έτσι αρχίζει η ιστορία ενός Ιωβηλαίου.

Όσην ώρα ομιλεί δύσκολα ο Σεβασμιότατος κρύβει την συγκίνησή του από την αναδρομή αυτή στα περασμένα.

Αύριο (σήμερα), μας λέγει πολλά θα πουν για το πρόσωπό μου... Επέμειναν πολλοί για τον εορτασμό αυτό. Και όπως συμβαίνει συνήθως, θα υπερβάλουν. Η μόνη αλήθεια είναι πως τα πενήντα αυτά χρόνια στάθηκαν για μένα χρόνια ειρηνικής επίδοσης και συνεργασίας με όλους.

Ο Σεβασμιότατος στην σεμνότητά του, δεν θέλει να προσθέσει τίποτα άλλο. Απέφυγε, προπαντός, να πει ότι το όνομά του έχει συνδεθεί μ' ένα κομμάτι της ιστορίας της Αμπετείου και ότι στις καλές ή τις δύσκολες τις ώρες στάθηκε πάντα ανεξάντλητη πηγή μόχθου θάρρους και αισιοδοξίας.

Newsbit - Αμπετειανοί εν δράσει

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΔΗΜΟΥ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

Εκδήλωση με θέμα:

Τα **201** χρόνια από τη σύγκληση του ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ της ΒΙΕΝΝΗΣ και την Ίδρυση της ΦΙΛΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

ομιλητής:
Ζέφυρος Καυκαλίδης
(Βραβείο Ακαδημίας Αθηνών)

Συμμετέχουν οι:
Πέτρος Στραβοράβδης
Γωγράφος

Αναστασία Σιώγη
καθηγήτρια
του Τμήματος Μουσικών Σπουδών
του Ιονίου Πανεπιστημίου

CONGRÈS DE VIENNE

7 Μαρτίου 2015: Από το Συνέδριο της Βιέννης (1814) στο Συνέδριο της Βερόνας (1822)

8 Μαρτίου 2015: Από την Οδησό (1814) στο Δραγατσάνι (1821)

7 μ.μ. Τμήμα Α' Πινακοθήκης

Ο Αμπετειανός **Ζέφυρος Καυκαλίδης**, ήταν ο κεντρικός ομιλητής στην εκδήλωση με θέμα "Τα 201 χρόνια από τη σύγκληση του Συνεδρίου της Βιέννης και την Ίδρυση της Φιλικής Εταιρείας", η οποία έλαβε χώρα στην Πινακοθήκη του Δήμου Κέρκυρας στις 7 και 8 Μαρτίου. Ο Ζέφυρος είναι διακεκριμένος νομικός-συγγραφέας και έχει στο ενεργητικό του μελέτες και ανακοινώσεις σε διεθνή συνέδρια φιλοσοφίας και ψυχολογίας. Ανάμεσα στα έργα του είναι και τα βιβλία "Στέφανος Ξένος : Σκηνές από το δράμα του ελληνισμού σε Ανατολή και Δύση, 1821-1894" (εκδ. 2000 και 2013), "25 καλοκαίρια" (εκδ. Πάτμος 2005), "Ό,τι απέμεινε από την ελιά του Πλάτωνα", (CaptainBook, 2013), "Συζητώντας με τον Dr Κ: Ψυχοδηλωτικά φάρμακα και ψυχοθεραπεία" (εκδ. Πάτμος, 2011). Το βιβλίο του για τον Στέφανο Ξένο βραβεύτηκε από την Ακαδημία Αθηνών το 2001.

Ο Ζέφυρος Καυκαλίδης γεννήθηκε στο Κάιρο το 1948 και αποφοίτησε από το Πρακτικό Τμήμα της Αμπετείου Σχολής το 1965. Σπούδασε φιλοσοφία και νομικά στο Πανεπιστήμιο Αθηνών. Ανακοινώσεις του σε Διεθνή Συνέδρια Φιλοσοφίας και Ψυχολογίας έχουν δημοσιευτεί σε επιστημονικά περιοδικά του εξωτερικού.

Ανακοινώσεις, Νέα και Πολιτιστικές Εκδηλώσεις του Συλλόγου μας

Μέσω του Συλλόγου Αμπετείου Σχολής, η «Παρέα της Τετάρτης» κατέβαλε για την Κοινωνική Πρόνοια του Συνδέσμου Αιγυπτιωτών Ελλήνων το ποσό των 145 ευρώ, εις μνήμη Πλάτωνα Μπαγάνη.

Την 18η Ιανουαρίου το Διοικητικό Συμβούλιο αποφάσισε για τα κάτωθι :

- Κυριακή 19 Απριλίου 2015 μονοήμερη εκδρομή στην Αταλάντη για το «Τσούγκρισμα του Αυγού».
- Διήμερη εκδρομή, Σάββατο & Κυριακή 20 & 21 Ιουνίου 2015, στην Αλυκή Ξηρονομής Βοιωτίας, και επίσκεψη στην Λίμνη Μουσών.
- Κυριακή 5 Ιουλίου 2015 BEACH PARTY στον Ελληνικό Ναυτικό Όμιλο Αιγυπτιωτών στον Άγιο Κοσμά.
- Εισιτήρια για τον "Βιολιστή στη Στέγη" με τον Γρηγόρη Βαλτινό στο Μπάντμιντον και για την παράσταση "Πριν το Χάραμα" του Ρέππα/Παπαθανασίου στο Θέατρο Βέμπο.

Ηλεκτρονικό μήνυμα με λεπτομέρειες για όλες τις εκδηλώσεις μας θα σταλεί στα μέλη μας.

Αμπετεϊανοί που μας άφησαν

1. **Πλάτων Μπαγάνης**. Γεννήθηκε 23 Ιουλίου 1939 και τελείωσε το Κλασικό Τμήμα της Αμπετείου Σχολής το 1958. Ήλθε στην Αθήνα και εργάστηκε στο ταξιδιωτικό πρακτορείο «Όλυμπος» και το 1962 άνοιξε με ένα συνεταιίρο το ταξιδιωτικό γραφείο «Atente». Αγαπητός από όλες τις αεροπορικές εταιρείες. Στο σχολείο ήταν πρώτος στις ξένες γλώσσες και έγραψε για τον Κάδμο της εποχής του πολλά άρθρα στα Γαλλικά και Αραβικά. Στην Γαλλία, στο Cap D'Agde, που υπεραγαπούσε πήγαινε κάθε χρόνο από τον Μάιο μέχρι τον Σεπτέμβριο. Του άρεσε να τραβάει video από κάθε εκδήλωση στην Γαλλία και από κάθε εκδήλωση των Συλλόγων Αμπετείου Σχολής και των Προσκόπων Καΐρου. Γενναϊόδωρος και με πολύ χιούμορ με φοβερό ταλέντο ειδικά στα Αραβικά ανέκδοτα. Ήταν συλλέκτης δίσκων βινυλίου και μετά CD και μουσικών DVD. Τυπικότατος, πάντα στην ώρα του και περιποιημένος. Μας άφησε τα ξημερώματα της Κυριακής 11 Ιανουαρίου 2015.
2. **Χρήστος Κλάψης**. Ο Αμπετεϊανός Χρήστος Κλάψης του Επαμεινώνδα, απόφοιτος Κλασικού το 1960. Απεβίωσε στις 14 Φεβρουαρίου 2015. Η κηδεία τελέστηκε Δευτέρα, 16/2/2015, και ώρα 12:00 από το νεκροταφείο Καλλιθέας.

Οι αναγνώστες μας γράφουν

From: GEORGE ROSSIDIS Sent: Sunday, January 11, 2015 8:49 PM To: ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΜΠΕΤΕΙΟΥ ΣΧΟΛΗΣ
Subject: RE: Νέος Κάδμος - Τριμηνιαίο Περιοδικό του Συλλόγου Αμπετείου Σχολής

Στην προ-τελευταία σελίδα, στη φωτογραφία του 1967, ο Αιγύπτιος καθηγητής, δεν είναι ο Ρούσντι, αλλά ο Χέλμη. Γιώργος Ρωσσίδης

From: George Karkassinas Sent: Sunday, January 11, 2015 8:08 PM To: Σύλλογος Αμπετείου Σχολής
Subject: Re: Νέος Κάδμος - Τριμηνιαίο Περιοδικό του Συλλόγου Αμπετείου Σχολής

Συγχαρητήρια στους συντελεστές !! καλοτάξιδο !!!!! Γιώργος Καρκασίνας

From: Georgia Tsilekli-Droutsa Sent: Sunday, January 11, 2015 4:23 PM To: Σύλλογος Αμπετείου Σχολής
Subject: RE: Νέος Κάδμος - Τριμηνιαίο Περιοδικό του Συλλόγου Αμπετείου Σχολής

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ ! ΘΑ ΗΘΕΛΑ ΝΑ ΕΧΩ ΤΟΝ "ΚΑΔΜΟ" ΟΠΟΤΕ ΒΓΑΙΝΕΙ ..ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ ΠΟΛΥ ..Γεωργία Τσιλεκλή

From: ΘΕΟΔΟΣΗΣ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ Sent: Sunday, January 11, 2015 5:23 PM To: Σύλλογος Αμπετείου Σχολής
Subject: Re: Νέος Κάδμος - Τριμηνιαίο Περιοδικό του Συλλόγου Αμπετείου Σχολής

Παρακαλώ να στέλνεται ηλεκτρονικά ο Κάδμος στον Ανδρέα Σακελαρίδη απόφοιτο Εμπορικού 1967. Ευχαριστω. Θεοδοσίου. Ρέθυμνο.

From: Elisavet Karaiskou Sent: Thursday, January 15, 2015 3:35 PM To: ambetios
Subject: Για να λαμβάνει μέλος του συλλόγου τον Κάδμο

Σας αποστέλλω το email του συζύγου μου, Σταύρου Ευάγγελου Πηρούνη. Ο σύζυγός μου είναι Απόφοιτος της Αμπετείου Σχολής και μέλος του Συλλόγου μας. Φιλικά. Ελισάβετ Καραϊσκού.

From: Andreas Geovanos Sent: Tuesday, January 13, 2015 To: ambetios (απευθύνεται στον Λάκη Πεζά)
Subject: Kadmos feedback

First of all I want to thank profusely the Editors of KADMOS for the honor they extended to me and 'Heliopolis', Patrinos, Sfakianopoulos, Baramilli, and of course you my friend for incessantly pursuing its promotion. I know that you not only do it out of friendship, but also because you believe in it. KADMOS surpasses all other publications that have been put forth so far. There is method and precision in its texts. There are no visible errors that tend to mire a presentation, and the artistic aspect of it is equal to a professional magazine. Congratulations guys for an outstanding job! I mean it. Andreas j. Geovanos Boston, Mass.

From: Persa Coumoutsi Sent: Tuesday, January 13, 2015 10:31 AM To: Evan Pezas
Subject: Re: KADMOS FEEDBACK

Τα γραφόμενα του Α. Γιοβάνου πιστεύω πως απηχούν την αίσθηση και τις απόψεις όλων μας (Αμπετειανών) για το άρτιο αποτέλεσμα του περιοδικού. Εύχομαι με τη σειρά μου σε όλους καλή επιτυχία, δύναμη και βέβαια καλή κι ανοδική πορεία στον Κάδμο! φιλικά, Πέρσα Κουμούτση

AMICALE DES ANCIENS ELEVES
HELLENES DE L'ECOLE ABET
15, RUE EMAD EL DINE LE CAIRE
Téléphone : 25915747

رابطة خريجي المدرسة العتيده اليونانيه
تصريح من وزارة الشؤون الاجتماعيه رقم 968
بشارع صناد الدين رقم 15 بالقاهرة
تيلفون رقم : 25915747

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ ΑΜΠΕΤΕΙΟΥ ΣΧΟΛΗΣ
Άδεια Υπουργείου Κοιν.Υποθ.Αριθ.968
15, Οδός Εμάντ Ελ Ντίν, Κάιρο (Α.Δ.Α.)

Κάιρο, 30 Ιανουαρίου 2015

Προς: κ. Νικόλαο Βαδή
Πρόεδρο Συλλόγου Αμπετείου Σχολής
και Μέλη του Δ.Σ.

Αγαπητέ Κύριε Πρόεδρε,

Με χαρά λάβαμε την πρόσκλησή σας για την ετήσια Τακτική Γενική Συνέλευση του Συλλόγου Αμπετείου Σχολής και την κοπή της πίττας που θα πραγματοποιηθούν την Κυριακή 1^η Φεβρουαρίου 2015.

Όπως καταλαβαίνετε δεν είναι εύκολο να παραβρεθούμε λόγω της απόστασης αλλά νοερώς θα είμαστε μαζί σας. Εγώ προσωπικά, ως Πρόεδρος του Συλλόγου Ελλήνων Αποφοίτων Αμπετείου Σχολής αλλά και όλα τα Μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου, σας ευχόμαστε από καρδιάς, μια καλή και εποικοδομητική χρονιά γεμάτη επιτυχίες και υγεία σε σας και τις οικογένειές σας. Επίσης δεχτείτε τα θερμά μας συγχαρητήρια για το δύσκολο έργο επιτελείτε καθώς και για την πλούσια δράση σας.

Ο Σύλλογος Ελλήνων Αποφοίτων Αμπετείου Σχολής και ο Σύλλογος Αμπετείου Σχολής είναι δύο αδελφά σωματεία που βρίσκονται στο πλευρό της Αμπετείου Σχολής και συμπαραστέκονται σε όλους του Απόφοιτους της. Οι Σύλλογοί μας έχουν παράλληλη δράση, ο ένας στην Ελλάδα και ο άλλος στην Αίγυπτο, όμως και οι δύο αντιμετωπίζουμε τα ίδια προβλήματα σε αυτές τις δύσκολες εποχές.

Σας ευχαριστούμε για την αγαστή συνεργασία που έχουμε και να είστε βέβαιοι ότι θα είμαστε πάντοτε δίπλα σας σε ό,τι χρειασθείτε.

Τέλος, συγχαρητήρια σε όλους σας, πάντα άξιο και καλή χρονιά.

Με εκτίμηση

Βίλλυ Πολίτη
Πρόεδρος Συλλόγου Ελλήνων
Αποφοίτων Αμπετείου Σχολής

Προσφορές για τους Αιγυπτιώτες

Η εταιρεία Hellas Vision του φίλου μας Αμπετειανού Νικόλα Μαλαχία προσφέρει μειωμένες τιμές, μέχρι 50% κάτω σε επώνυμους φακούς επαφής της Bausch & Lomb και αρίστης ποιότητας γυαλιά ηλίου Ray Ban σε τιμές που είναι 30% κάτω από τις τιμές της αγοράς.

Για περισσότερες πληροφορίες και παραγγελίες καλέστε απευθείας τον Νικόλα στο 6906-205-829 ή επικοινωνήστε μαζί του στο malahiasnicolas@gmail.com ;

Ο Κάδμος και ο ιστότοπος της Αμπετείου Σχολής δημοσιεύουν προσφορές προϊόντων και υπηρεσιών με τη λογική της κοινωνικής προσφοράς αλλά και της αλληλεγγύης προς αποφοίτους της σχολής. Η συντακτική επιτροπή του περιοδικού και οι υπεύθυνοι διαχείρισης του ιστότοπου δεν έχουν κανένα όφελος, οικονομικό ή άλλο, από τη δημοσίευση, όπως επίσης δεν φέρουν καμία ευθύνη για τα διαφημιζόμενα προϊόντα.

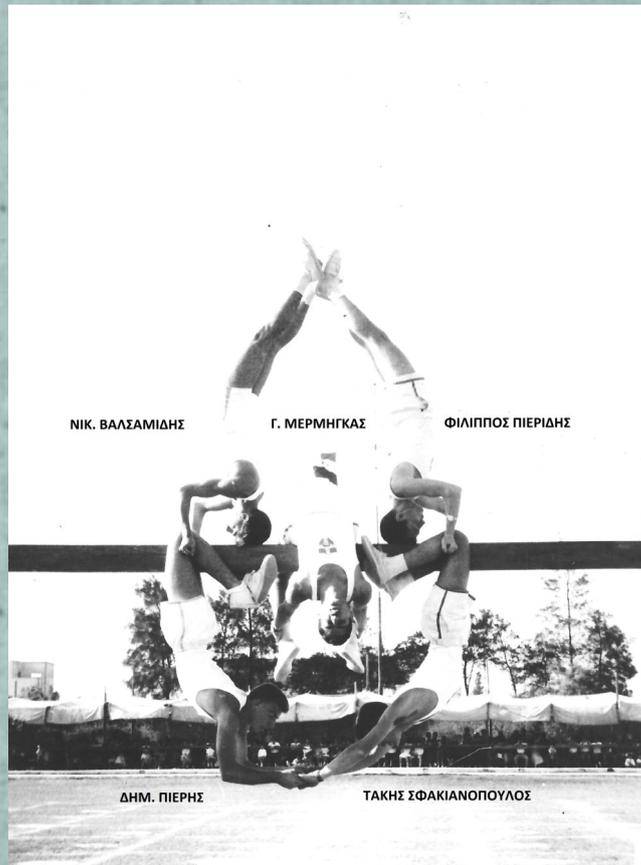

Οι καθηγητές μας από αριστερά Λιούρης (Φιλόλογος), Κούκης (Μαθηματικός) και Παπαδόπουλος (Μαθηματικός).

Αποχαιρετισμός στα θρανία της Αμπετείου, Ιούνιος 1963.

Πάνω σειρά από αριστερά : Κώττος, Πετρέλλης, Καρκασίνας, Κουρούπης, Πάσσαρης, Χαραλαμπίδης.
Κάτω σειρά από αριστερά : Στρατουδάκης, Φονδριέ, Μπελλένης, Μπιλετζικλής, Πατρινός, Πρωτούλης

ΝΙΚ. ΒΑΣΑΜΙΔΗΣ

Γ. ΜΕΡΜΗΓΚΑΣ

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΠΙΕΡΙΔΗΣ

ΔΗΜ. ΠΙΕΡΗΣ

ΤΑΚΗΣ ΣΦΑΚΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ενόργανη γυμναστική άσκηση με τους : Βαλσαμίδη, Μέρμηγκα, Πιερίδη, Πιερή και Σφακιανόπουλο — 1960.

Λεβέντες του Κλασικού. Επάνω από αριστερά : Φωτεινός, Καρασάββας, Γιοβάνος, Μαρκουλάκης, Δήμας, Παπουτσάς, Ιορδανίδης. Κάτω από αριστερά : Κυριακού, Κλωνάρης, Γάλης, Ευστρατίου (LUXOR 1966).